XXVI. évfolyam, 21. szám **Ára: 1,80 Ft** 1970. május 21.

Ludas Matyi: Csak az a fontos, hogy ugyanolyan fiatalnak lássanak, mint amilyen huszonöt évvel ezelőtt voltam!

KEDVES LUDAS!

SZEMETELÜNK, SZEMETELÜNK

Sok olvasónk javasolta mostanában: élesszük újjá a Ludas Matyi tisztasági mozgalmát, kezdjünk el újra söpörni a más portája előtt, már megint (vagy még mindig?) nagyon piszkos a városunk; sokan rászolgálnak az Arany-Kuka-díjra és más, hasonló „kitüntetésre".

A minap, egy budai sétám nyomán, magam is újból meggyőződhettem erről.

Nagyon sok társasház épül a zöldövezetben, s ez fölöttébb jó dolog. Kevésbé jó dolog, hogy szinte népszokássá vált az építkezés törmelékét az utcára kihordani, s ottfelejteni, világ csúfjára. A szeméttel vegyes sitt ifeketült kupacokban „alél" például a Korompai utcában több helyen is; a Hegyalja út 103. számú ház előtt; a Szánkó utcában a 8097/8. helyrajzi számú telekkel szemközt. Úgy érzem, a környékbeli, „feledékeny" építkezők joggal érdemesülnek az

Érdemes Szemetelők

kitüntető cím elnyerésére!

A Hegyalja út egy másik pontján, ott ahol a Mészáros utca siet beléje, olyan hulladéktelep, valóságos szemétskanzen látható, hogy az még pestbudai viszonylatban is ritkaság! Van ott tégla, cserép, üveg, nád, afrik, rongy, papír, rozsdás bádog, olyan bőséggel, hogy még nézni is teher. És nem ám rejtve, dugva, hanem mindenki szeme előtt: a 8-as busz megállójában. Különös, hogy mégsem szúrt eddig szemet sem a XII. kerületi tanácsnak, sem a Köztisztasági Hivatalnak. Fogadják ezért tőlünk szeretettel az

Arany Kuka-díj

első fokozatát, a hamis gyémántokkal és a rozsdás kardokkal!

De nem kell a fővárosi polgárnak Budára sétálni azért, hogy egy kis szemetet találjon. Elég ha bemegy a Rákóczi úti Uránia élelmiszeráruházba, s máris gyönyörködhet a festői rendetlenséggel feltornyozott, összedobált kosárhalmokban, és a kövezetet fehér szőnyegként beborító, szétszórt számolócédulákban. A bolt dolgozói, akik mindezt eltűrik, a

Közpiszkossági Emlékérem kétseprűs fokozata

kitüntető jelvény viselésére jogosultak. Azzal a kikötéssel, hogy azt a bizonyos két seprűt kötelesek a bolt állandó tisztán tartására használni...

(r. b.)

MŰZEUMI KALAND

Kedves Szerkesztő bácsi!

Anyukámmal megnéztük az Iparművészeti Múzeumban az óbolgár kiállítást. Kissé sötét volt ugyan, de jól kinyitottuk a szemünket, s így majdnem mindent jól láttunk. Az egyik kép mellett — amelyik különösen szép volt, noha egy sarokban volt kitéve — találtunk egy villanykapcsolót, és anyukám felkattintotta, hogy jobban lássunk. Ekkor odasietett a teremőr néni, lekapcsolta a villanyt és nagyon haragudott, mert a múzeumban látogatónak nem szabad villanyt gyújtani. Szégyenkeztem anyukám miatt, miért kellett neki különcködni, lám a többi látogató milyen szép nyugodtan nézi a képeket a sötétben. Meg is mondtam neki, ha még egyszer ilyent csinál, többé nem viszem múzeumba.

Üdvözlöm a Szerkesztő bácsit:

Bartha Elek
8. oszt. tanuló
Budapest

MEGSZŰNT A REGGELI

A múlt héten már elpanaszoltam, hogy a Tanács körúton nemrégiben megnyitott Centrum étteremben csak nagy üggyel-bajjal olthatja a szomját a vendég, mert az egyetlen italautomata általában nem működik.

Azóta újabb meglepetéssel szolgált az étterem vezetősége: megszüntették a reggelit és csak 10 órakor nyitnak.

Kíváncsian várjuk a folytatást! Véleményem szerint egy-két hónap alatt simán le lehet szoktatni a vendégeket az ebédről és a vacsoráról is, s a helyiséget át lehet alakítani étteremből reprezentatív közélelmezési bemutató teremmé!

Dr. B. I.
Budapest

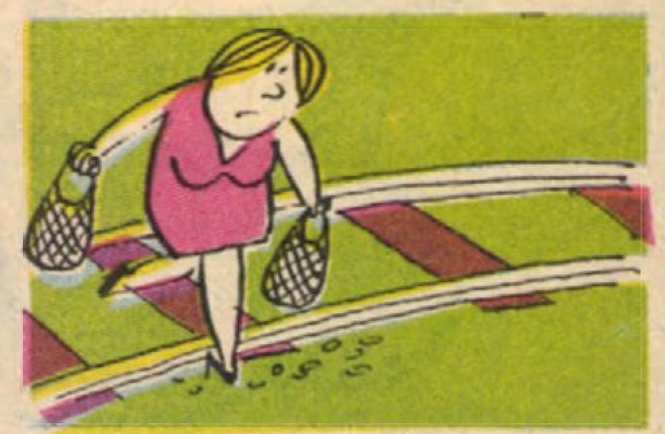
CSAK RÖVIDEN!

Néhány évvel ezelőtt a Tolna megyei Fodrász Ktsz nagyon szép üzletet nyitott Bölcskén. Sajnos, nem sokáig örülhettünk, mert a férfifodrász-részlegben a kiszolgálás gyakran szünetelt, most pedig közel egy éve zárva van a fodrászat. Sok mérgelődéstől kímélne meg bennünket a ktsz, ha újból megnyitná az üzletet.

Valter János
Bölcske

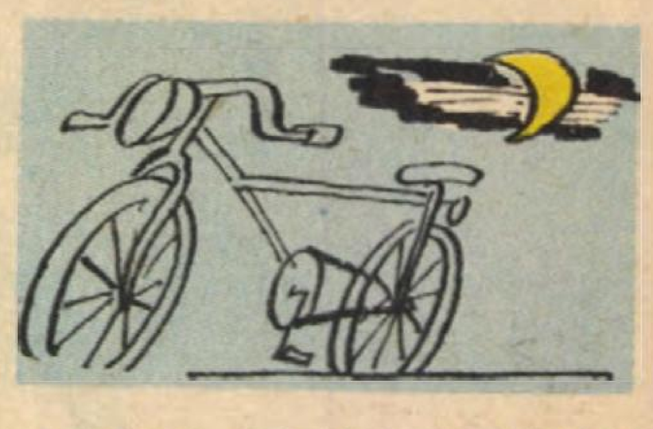
A XIV. kerületi KÖZÉRT Vállalat április hónapban megszüntette az Öv és a Gervay utca sarkán levő kétműszakos boltját, május 6-tól pedig egy hónapra bezárták — renoválás miatt — az Öv utca és az Ilosvai Selymes Péter utca sarkán levő egyműszakos üzletüket. A Szuglói körvasútsoron lakók kénytelenek a síneken átmenni, hogy a Kolozsvári úti üzletben szerezzék be élelmiszer-szükségletüket. Nem hiszem, hogy ez az intézkedés a vásárlók érdekeit szolgálná.

K. A.
XIV., Kerékgyártó u. 164.

Tihany kerékpáromhoz egy 178 forintos világításkészletet vettem. Az első és hátsó lámpák vezetéke rövid időn belül elromlott. Végigjártam a fél várost, de a vezetéket nem tudtam pótolni. Nagyon kérem a gyártó céget, a Veszprémi „Bakony" Fém- és Elektromoskészülék Műveket, közöljék velem, hol kaphatok pótvezetéket a meghibásodott készlethez?

Schuller János
Bp. V., Rózsa Ferenc u. 46.

Sajnos, sehol nem tudok egy FV. III/69-es, tízkalapácsos terménydarálót vásárolni: a helyi vasüzlet vezetője hosszú utánjárás után sem tudott szerezni. Azért írom ezt a levelet, hátha ennek nyomán sikerül rábukkanni az ország valamelyik részében, egy raktáron heverő darálóra!

Nyilas Márton,
a Petőfi szöv. csop. tagja,
Tököl

Kérem azokat a kedves olvasókat, akiknek birtokában van dr. Korcsmáros Iván: Általános és fizikai kémia (I. kötet), és ugyancsak dr. Korcsmáros Iván: Szervetlen kémia (I. kötet) című tankönyve, szíveskedjenek címemre utánvéttel elküldeni, mert júniusban vizsgáznom kell, és nem sikerült a mai napig sem beszerezni ezeket a jegyzeteket. Ha valaki nem akar megválni a könyvektől, örülnék, ha kölcsön adná. Vizsga után köszönettel visszaküldeném.

Horváth Lászlóné
tanítónő
Győrújbarát, I. Ált. Isk.

DE MEDDIG?

Szeretném elvégeztetni foteljeim garanciális javítását, s ez ügyben januárban levelet írtam Tatára, a Faipari Ktsz-nek. A szövetkezettől néhány nap múlva választ kaptam, kérték, várjak türelemmel.

De meddig vajon? Mert azóta már négy hónap telt el, mégsem jelentkeztek, pedig közben egy sürgető levelet is írtam!

Gulrich György
Tatabánya, Dózsakert

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Hát ezt vajon hogyan kell használni?
(Beküldte: Hofer Ödön, Kecskemét)

TISZTÁBB SZÁLLÁST!

A Lósport Vállalat X., Albertirsai út 2. szám alatti munkásszállásán lakunk. A szállásunk nagyon elhanyagolt, a takarítószerekkel nagyon szűkösen bánnak, a parketta például egy éve nem volt beeresztve és felkefélve. Olyan takarókkal kell takaróznunk, amelyek tíz éve nem voltak tisztítva.

Nem luxusszállót várunk a havi száz forintunkért, de az alapvető higiéniai követelményeket legalább tartsák be!

Herczeg Imre és társai

HOL A 600 FORINTOM?

A Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat abonyi körzetének dolgozói háromfázisú áramot vezettek be újonnan felépült házamba. A beszerelés költségét előre be kellett fizetnem, csekken. Egy kicsit soknak találtam a kért összeget, ezért reklamáltam, és kértem, vizsgálják felül a költségvetést.

A vállalat szolnoki központjából ki is küldtek egy ellenőrt, aki a helyszínen megvizsgálta a ténylegesen elvégzett munkát, és megállapította, hogy tévedés történt: 600 forinttal többet fizettem, mint kellett volna. Megígérte, hogy ezt a pénzt sürgősen visszatérítik nekem.

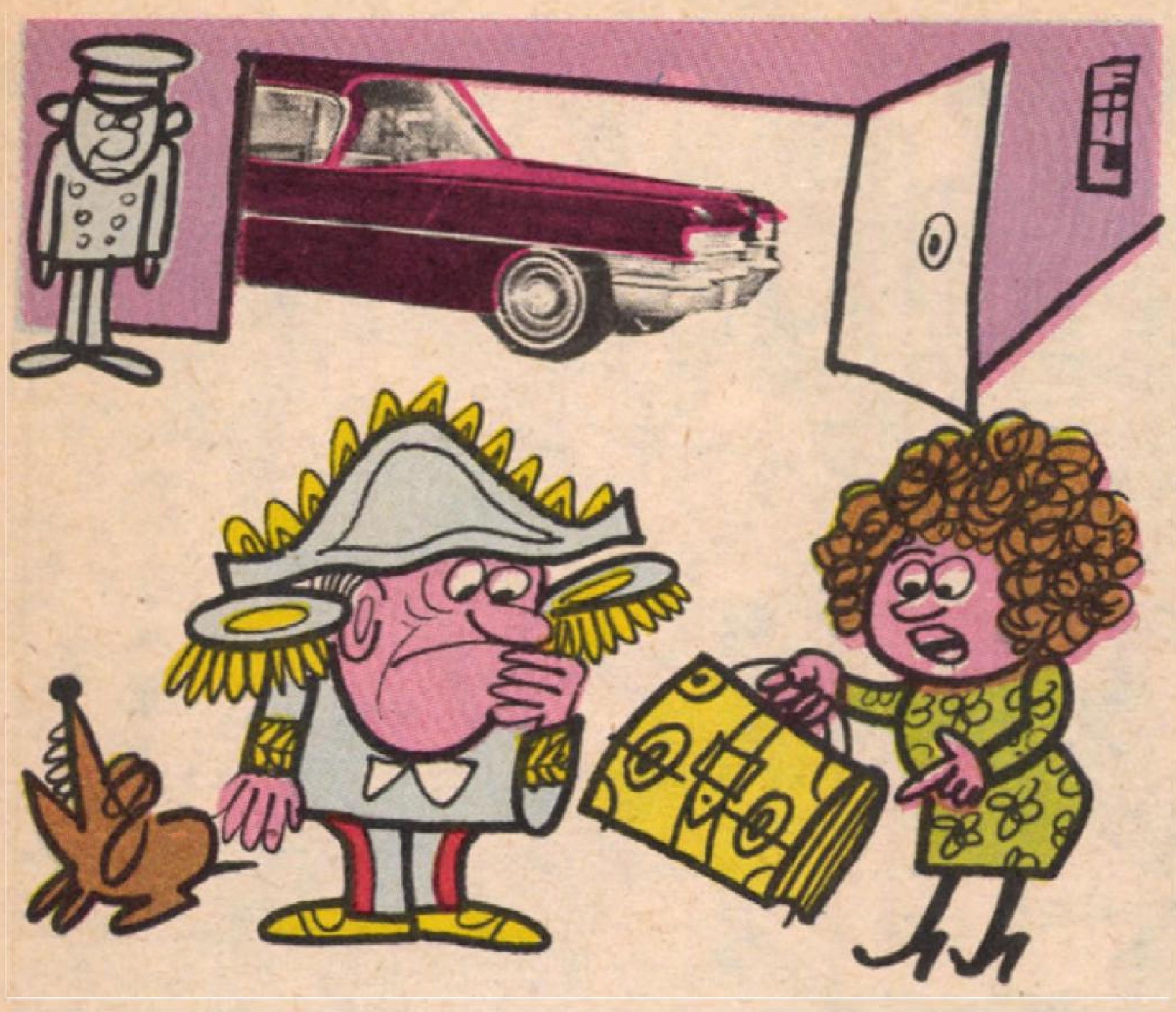
Azóta már legalább ötször sürgettem személyesen és telefonon a pénz megküldését. Mindenkor nagyon udvariasan elismerték, hogy sürgetésem jogos, és határozottan megígérték, küldik a pénzt...

Még mindig nem kaptam semmit, s most már kezdem elveszteni a türelmemet. Talán nem is jogtalanul, mert ez az „ígérd meg — ne add meg" játék már tavaly augusztus óta folyik!

Szabó Lajos
Kőröstetétlen

GONDOS DIPLOMATAFELESÉG

– Fogkefét és egy váltás fehérneműt is tettem a táskádba, hátha elrabolnak.

IVÁN ÉS JOE

– Hé, Joe! Rossz irányban próbálsz kimászni a vietnami kátyúból!

AZ ELFELEJTETT YETI

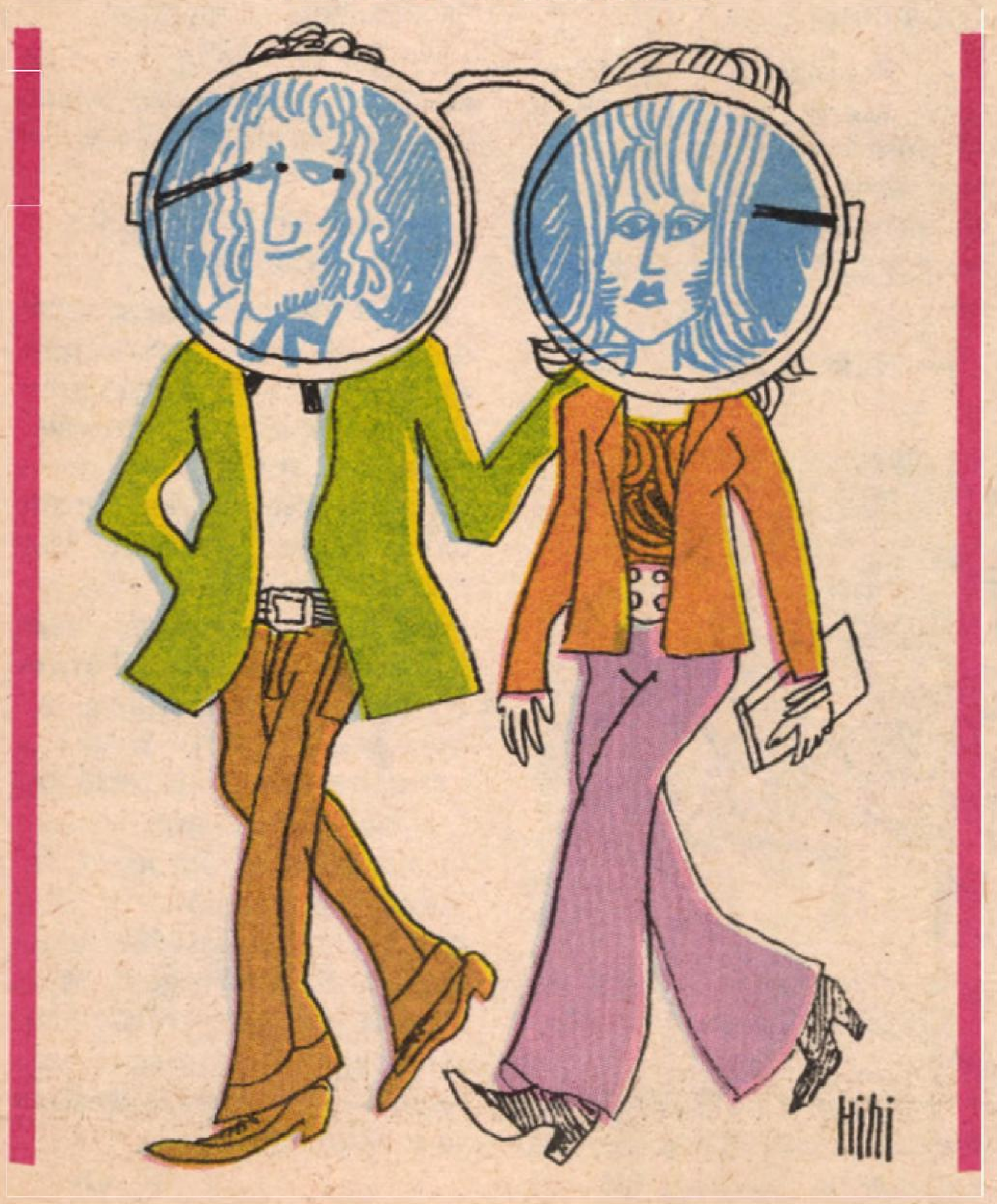

– Hátha így újra lesz egy kis sajtóm...

AZ AMERIKAI DEMOKRACIA

Peter Ustinov író nyilatkozata a New York-i Atlasban:
– Hogyan határozhatnám meg az amerikai demokráciát? Talán így: minden amerikai elidegeníthetetlen joga, hogy pizsamában és egy pohár sörrel a kezében leülhessen a háza kapujába, s aztán lelkesülten felkiáltson: „A világ melyik országában csinálhatnám meg ezt?!"

ABSZOLÚT NAPSZEMÜVEG

takarításból-ünnep

Olvastam a „Valóság" legutóbbi számában, hogy egyre több fiatal alapít úgynevezett nagycsaládot. Mi az a nagycsalád? Néhány fiatal házaspár összeköltözik egy nagy lakásba, vagy egy házba és mindent közösen csinálnak. No, nem kell mindjárt rosszra gondolni. Közösen gazdálkodnak és közösen takarítanak. Sőt, a takarításból, amely elég unalmas munka, ünnepséget csinálnak. S erre az ünnepségre elhívják a barátaikat, a lemezjátszót maximális hangerőre állítják és zene, tánc, éneklés közben takarítanak.

Bevallom őszintén, ez az újítás nagyon tetszik nekem. Nálunk is be kellene vezetni. Legyen a takarításból ünnep, szórakozás. Mennyivel szívesebben segítenének akkor a férfiak! Talán még könyörögnének is a feleségüknek: „Szívecském, csináljunk már végre egy nagytakarítást! Ránk fér egy kis kikapcsolódás. Különben is, most mi vagyunk a sorosak. Múlt hónapban Sulteiszékénál takarítottunk, illene már viszonozni a meghívást. Nyolc-tíz emberre gondolok, meglátod, remekül fogjuk érezni magunkat."

Ha a takarításból végre ünnep lesz, ilyen párbeszédeket hallunk majd:

— Nem jössz fel Kovácsékhoz? Takarítás lesz, kivilágos kiviradtig.

— Piknik alapon?

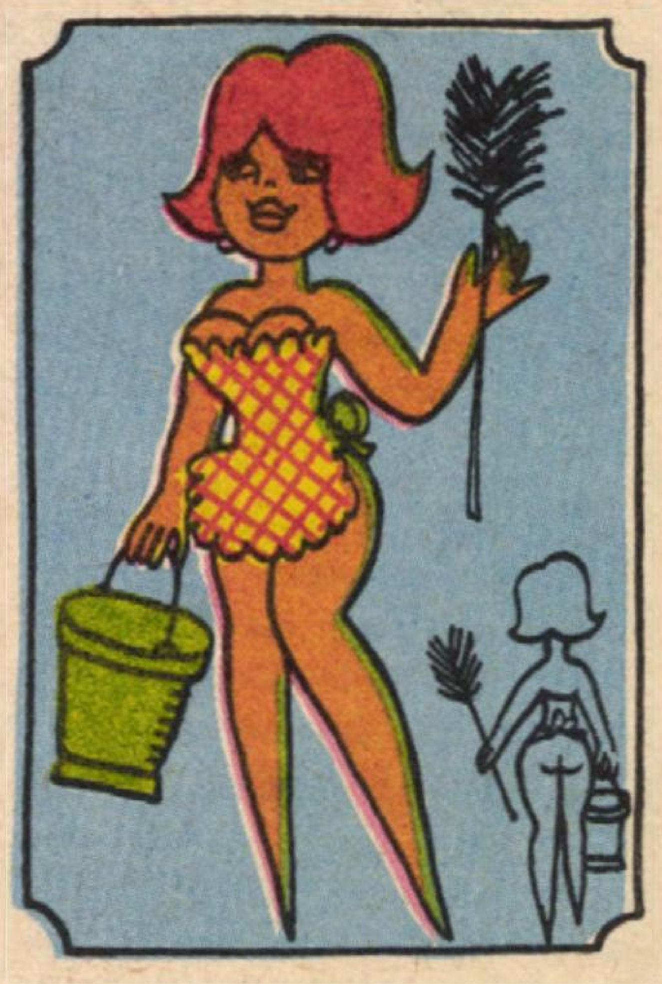
— Igen. Én egy partvist viszek. Te hozzál, mondjuk, egy beeresztő pasztát. Biztosan örülnek majd neki.

— Pia lesz?

— Pia nem lesz, de annyi ultrás vizet ihatsz, amennyit csak akarsz.

Hát nem csábító?

Jogos a kérdés: hogyan

öltözködjünk ilyen takarítómurikra? Nos, a nőknek merészen dekoltált perkál kisestélyit ajánlok, romantikus fodrozású köténykével, a férfiaknak egyszerű, kétsoros, enyhén svájfolt mosogatórongyot, s ha nagyon elegánsak akarunk lenni, tűzzünk a gomblyukba egy tollseprűt.

És most tessék elképzelni egy ilyen ünnepséget. Szól a zene, néhány pár táncol, a többiek takarítanak: ablakot mosnak, porszívóznak. Az egyik sarokban két fejkendős nő beszélget:

— Elég snassz muri... A Kendefiéknél sokkal több volt a portörlő rongy és a veder...

— Én jól érzem magam. Gusztika megígérte, hogy együtt mossuk le majd a konyhabútorokat.

— No, csak vigyázz a Gusztikádra... Ha nem vetted volna észre, kiosont Gizikével a konyhába és édes kettesben szidolozzák a kilincset.

— Nem vagyok féltékeny. Ha örömet okoz neki a szidolozás, hadd szidolozzon.

— Azt hallottad, hogy Vermeséknél a takarítás orgiává fajult?

— Ne mondd! És mit csináltak?

— Hajnalban nagymosást rendeztek.

Ha a vendégek olyan jól érzik magukat, hogy az istennek sem akarnak elmenni, pedig már teljesen kitakarították a lakást, nyugtassuk meg őket: „Lesz még egyszer ünnep a mi utcánkban!"

Vagyis: máskor is jöhetnek takarítani.

M. Gy.

ÚJ TELEKTULAJDONOS

– Óriási! Saját hörcsögünk is van!

CSALÓDÁS

– Hát ők sem jutottak tovább ennél a módszernél?

VASÁRNAPI BETEGLÁTOGATÁS

...Albert bead, fejes, fölé...

TESTI FENYÍTÉS AZ ISKOLÁBAN

Mrs. Margaret Harris, az angliai Pensnett lakosa rémülten látta, hogy az iskolából hazatérő 12 éves fiának véres a keze. A gyerek elpanaszolta, hogy a tanító bottal megverte őt, büntetésül, amiért megrúgta egy osztálytársát. Az anya fogta magát, bement az iskolába, és megpofozta a tanítót.

– Ön talán nem hisz a testi fenyítésben? – kérdezte a tárgyaláson a bíró.

– De igen! – válaszolt az anya. – Azért pofoztam meg azt a goromba frátert!

NŐI DOLGOK

– Lehet, hogy érdekes vagyok?

TISZTESSÉGTELEN!

Nem dicsekvésből mondom, figyelmes férj vagyok, tehát nincs azon csodálkozni való, hogy születésnapján öt szál rózsával és öt szál szegfűvel köszöntöttem a feleségemet. Jól tudom, az egyik öt szál is elég lett volna, de egyszer, ifjú koromban, egy öreg bölcs arra tanított, hogy a feleség, ha a férjétől rózsát kap, akkor azt mondja: a szegfűt szereti. Ha szegfűt kap, akkor azt mondja: a rózsát szereti. Persze, az ember sohasem lehet elég okos. Az én feleségem, amikor meglátta az ötöt ebből, ötöt abból, azt mondta: a gyöngyvirágot szereti.

A rózsák és a szegfűk árát nem tartom illendőnek most idejegyezni: nem olcsónak, de reálisnak tartottam. Ennek különben is csak két nap múlva volt jelentősége. Pontosan akkor siettem ugyanis egy régi barátom kislányának iskolai ballagására. Ízléses, nyomtatott meghívó és egy meleg hangú levél invitált oda. Persze: virággal szerettem volna örömet szerezni az iskolától búcsúzó kislánynak.

Útközben betértem egy Virágért-üzletbe. Sorbanálltak a vevők. (Aznap ballagott egész Pest-Buda!) A szegfűt itt hét húszért árulták szálanként (Később sem emelték fel az árát! Állami üzlet!), de nem volt időm várni és menten továbbálltam. Kisvártatva benyitottam a Vérmező egyetlen virágkereskedésébe. Nem baj, ha maszek, gondoltam, annak is élnie kell! Csak nem tudtam, hogy ilyen jól. Mert egy szál szegfűért 17, azaz tizenhét forintot kért, mire kifordultam az üzletből. A maszek hölgy még utánam szólt: mit képzelek, hogy anyák napja előtt lehet ennél olcsóbban virágot kapni?

Én nem képzeltem semmit, és most már a Mártírok útján, a Rozmaring téesz szép üzletében kötöttem ki, ahol két nappal ezelőtt a rózsát és a szegfűt vásároltam. Itt is sok volt a vevő, és mire rám került a sor, elfogyott a rózsa. Akik viszont nálam szerencsésebbek voltak, szinte kivétel nélkül méltatlankodtak a szálanként tizennyolc forintos rózsa ára miatt.

— Valóban — kérdeztem merő kíváncsiságból —, miért emelték fel a rózsa árát szálanként négy forinttal? Tegnapelőtt tizennégyért vettem önöknél...

— Nem tudom — hangzott a válasz. — Nem mi emeltük, hanem a központ.

— És a szegfű ára? — érdeklődtem újfent. — Azt ugyancsak tegnapelőtt itt vettem nyolc forintért szálanként.

— A szegfű árát nem emeltük, kérem! — mondta büszkén az eladónő.

— Derék dolog — jegyeztem meg belenyugvással. — Kérek öt szál piros szegfűt.

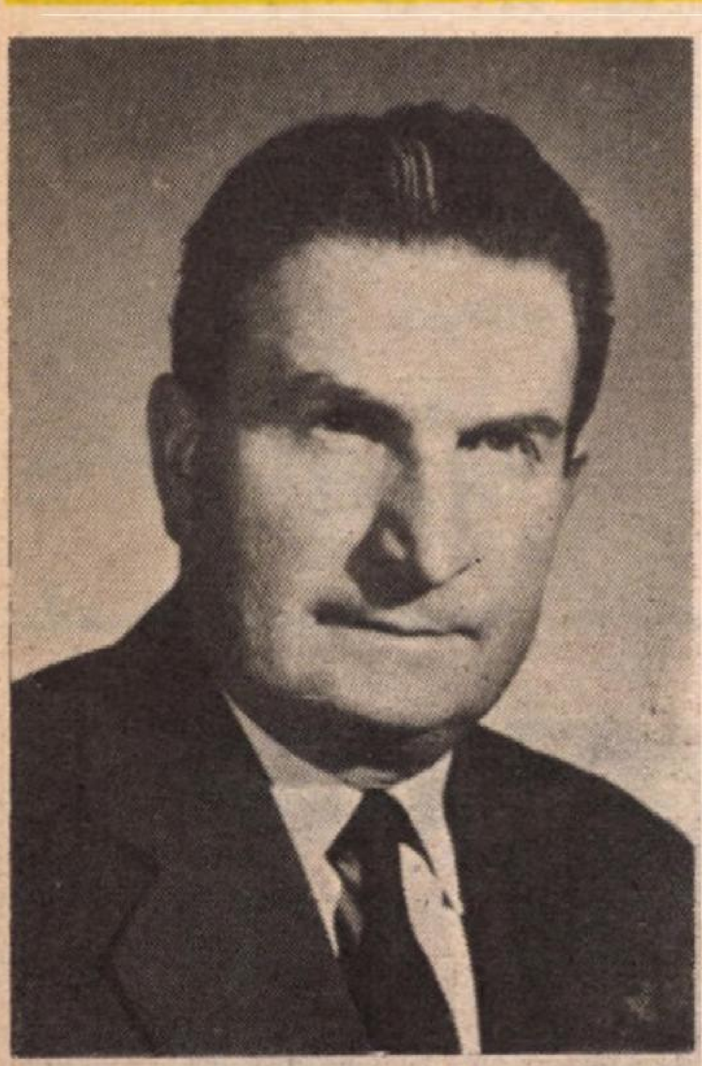
— Szegfűnk, az nincs — felelte sajnálkozva.

Ezért nem emelték tehát a szegfű árát, gondoltam, és azóta is az jár az eszemben, hogy a virág árdrágítása így megy már évek óta: húsvét és karácsony előtt, Anna, Erzsébet, Mária és Katalin nap környékén, s minden más népszerű névnap előtt. Tovább azóta is szüntelenül elmélkedem azon, hogy a nyilvánvalóan tisztességtelen hasznot jelentő vissza-visszatérő árdrágításért felelősségre vonják-e a maszek virágkereskedőt, vagy akár a Rozmaringot? Mert a vásárlók kényszerhelyzetével visszaélni még a szabadáras virágszakmában sem szabad!

F. Gy.

Negyedszázaddal ezelőtt, 1945. május 20-án jelent meg először a Ludas Matyi. Huszonöt évi munkánk eredményeiről nem mi vagyunk illetékesek mérleget vonni — félő, hogy elfogultak lennénk. Jubileumunk alkalmából önmagunk helyett inkább népes olvasótáborunkat köszöntjük.

A Ludas Matyi olvasóinak emlékkönyvébe

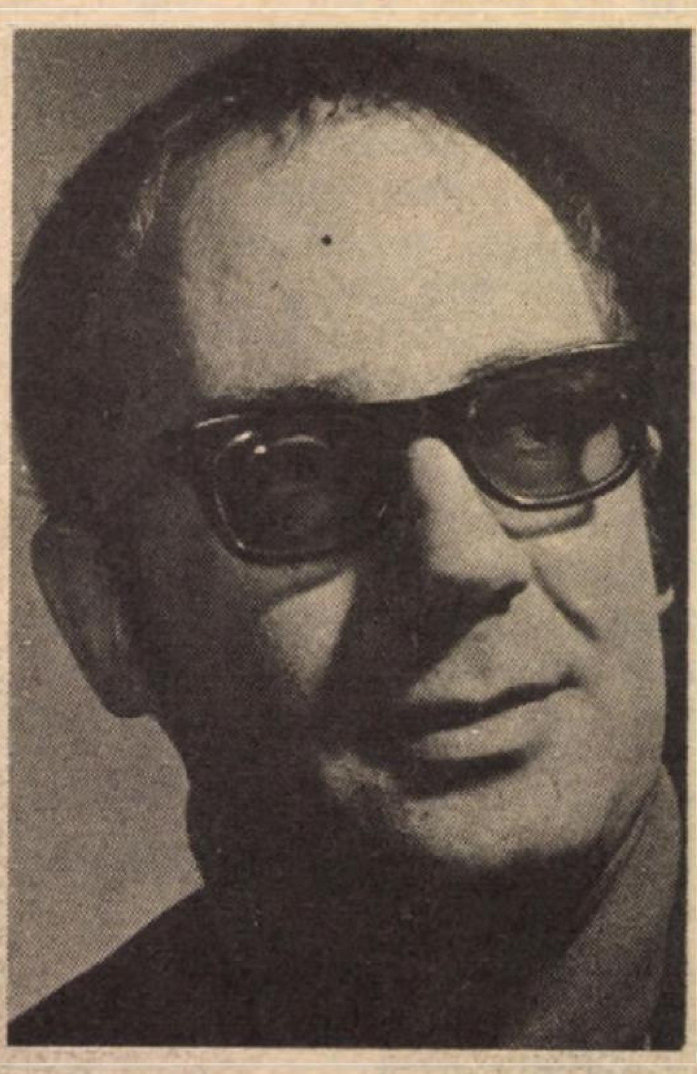
Egy rajzos lap képszerkesztőjének, nemcsak művészi, technikai és nyomdai problémákkal kell foglalkoznia, értenie kell a pszichológiához is. A rajzolók, írók ugyanis a képszerkesztőnek sírják el panaszaikat: miért nincs szebben „tálalva" a cikkük, miért tűntek el a vonalak a karikatúrákból, miért nem azt a színt nyomták, amit megálmodtak, stb. Legtöbbször persze amiatt keseregnek: miért nem került be ez vagy az a rajzuk, írásuk a lapba? Ilyenkor mindig eszembe jut az a Gábor Andor-anekdota, amit itt hallottam a szerkesztőségben. Lapunk volt főszerkesztőjéhez beállított egyszer egy író, és azt reklamálta: miért pont az ő írását hagyták ki a lapból? Gábor Andor ekkor a reklamáló elé tette a kész, kinyomott újságot, és így szólt:

— Édes fiam, nézd meg a saját szemeddel. Minden oldal tele van. Hova tehettük volna?

Antal Ferenc

A napokban, egy régi szekrényben turkálva, a limlomok között megtaláltam annak az újságnak néhány számát, amelyet 12—13 éves koromban öcsémmel együtt szerkesztettem. Én főszerkesztő voltam, az öcsémnek meg kellett elégednie a főszerkesztő-helyettesi beosztással. Munkatársa nem volt a lapnak; mindent magunk csináltunk. Az újság famentes papíron jelent meg — minden számot saját kezűleg írtunk és illusztráltunk — és nagyobb ünnepeken dupla számot adtunk ki. Dupla áron. A nyájas olvasó mindent megtalált benne: verset, novellát, folytatásos regényt, riportot, bűnügyi történetet, útleírást, rejtvényt, sőt még hirdetéseket is.

Egy ilyen gondosan szerkesztett lapból természetesen nem hiányozhatott a humor-rovat sem. Témáinkat családunk életéből merítettük. Nevezetes feltűnést keltett egy szatirikus rajzom, amely meglepő éleslátással mutatott rá Ottó nagybácsink emberi gyengéire, például arra, hogy túlságosan kedveli a jó gyöngyösi bort és idős kora ellenére szívesen forgolódik a nők körül. Azt hiszem, ezzel a rajzzal indult el karikaturista pályafutásom. A honoráriumra máig is emlékszem: napokig zúgott tőle a fülem.

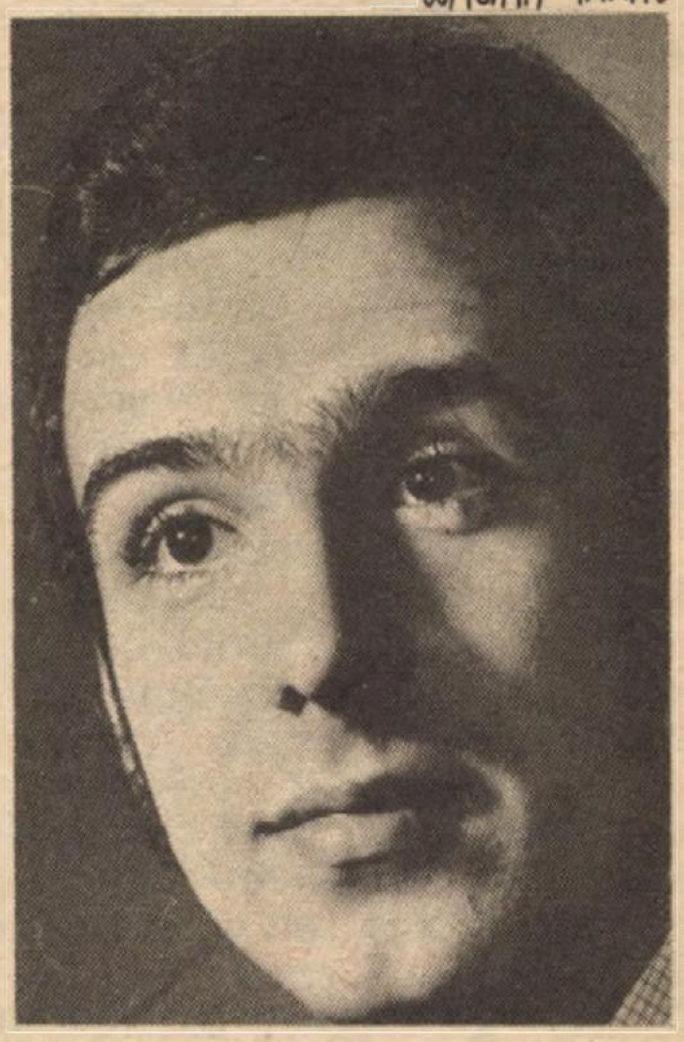
BalázsPiriBalázs

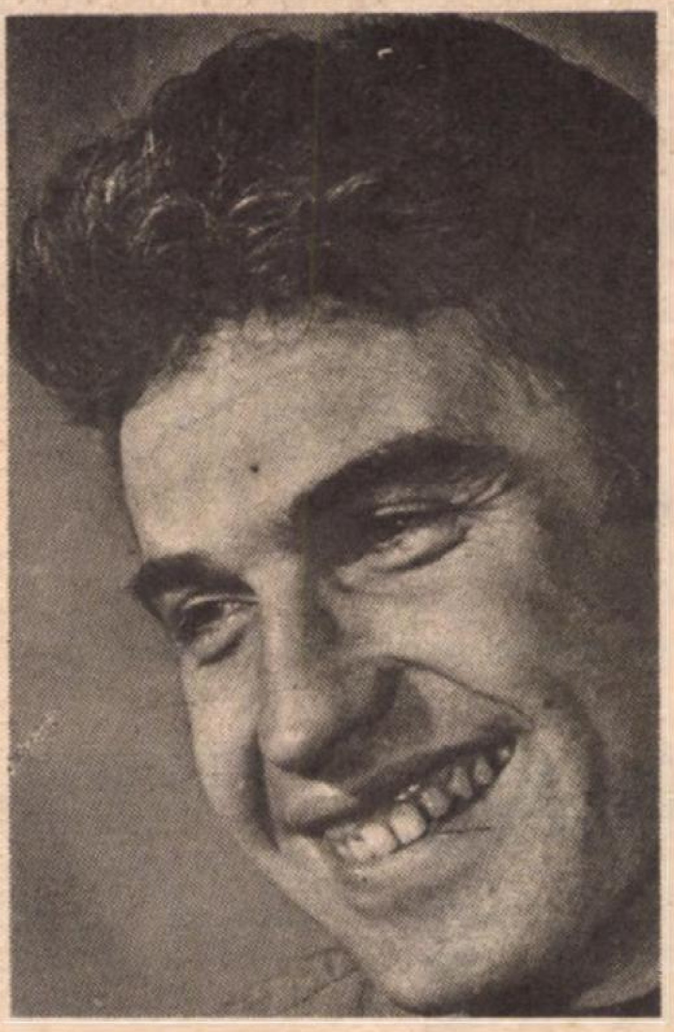
Sokan kérdezték és kérdezik ma is tőlem: hogyan lettem karikaturista? Valójában magam sem tudom, hogyan történt.

A kollégáim szerint — s ők csak jobban tudják, mint én! — úgy kezdődött az egész, hogy három évvel ezelőtt, tizennyolc éves koromban, egy köteg rajzzal a hónom alatt beállítottam a szerkesztőségbe. Rajzaimmal csak mérsékelt sikert arattam, annál nagyobb sikere volt viszont annak a kijelentésemnek, hogy én, ha kell, egymagam is telerajzolom hétről hétre a lapot. Ebből rögtön látták, hogy van humorérzékem, és foglalkoztatni kezdtek.

Az azóta eltelt három év alatt szerzett tapasztalataim alapján, szerintem nem is azt kellene megkérdezni egy karikaturistától, hogyan került erre a pályára, sokkal inkább azt: hogyan tudott rajta megmaradni?

Császár Tamás

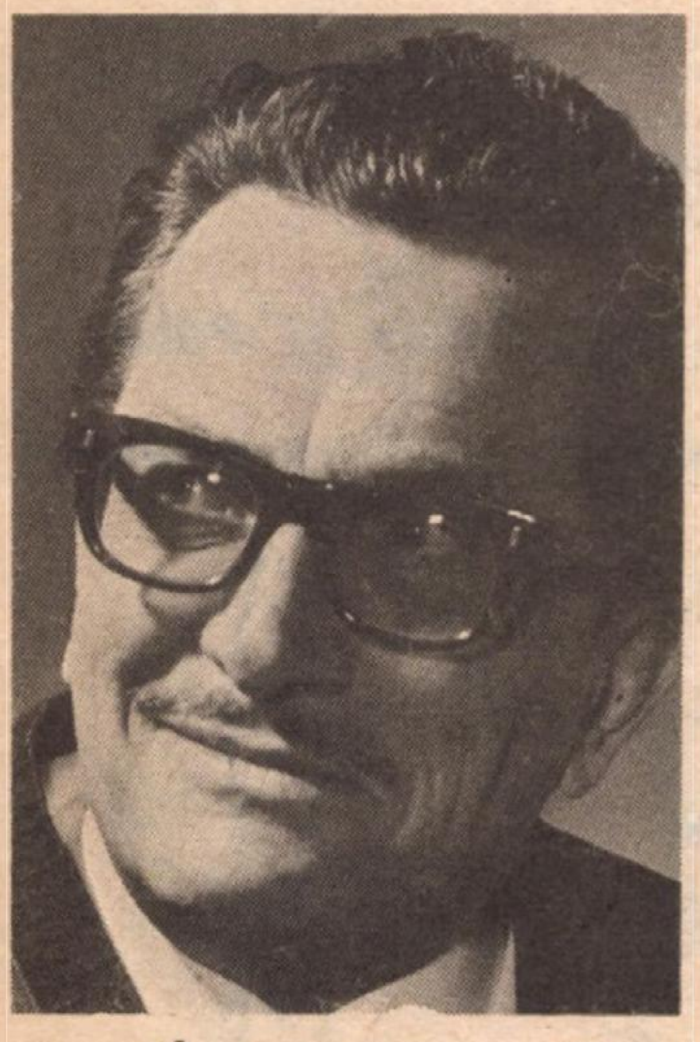

Azt mondják, a humorral foglalkozó emberek egy jó poénért mindenre képesek. Hát igen, néha valóban így van. A napokban KRESZ-próbavizsgát tettem. A vizsgáztató azt kérdezte tőlem: ha a gépkocsi olajfékjébe levegő kerül, hány keréknél kell légteleníteni az olajat? Gyorsan összeadtam a fejemben, hány kerék is van a MERKUR által forgalomba hozott személygépkocsikon, aztán, amikor e bonyolult művelettel elkészültem, határozottan, magabiztosan azt feleltem: „Mind az ötnél." „Ötnél?" — kérdezte csodálkozva a vizsgáztatóm. „Igen, ötnél. Négy kerék van a kocsin, plusz egy pótkerék." Többet nem kérdezett tőlem. Amikor elbúcsúztunk, még egy pillantást vetett a személyazonossági igazolványomba. „Miért nem mondta mindjárt, hogy a Ludasnál dolgozik? — kérdezte mosolyogva. — Szeretem én a humort, kérem..."

Barát József

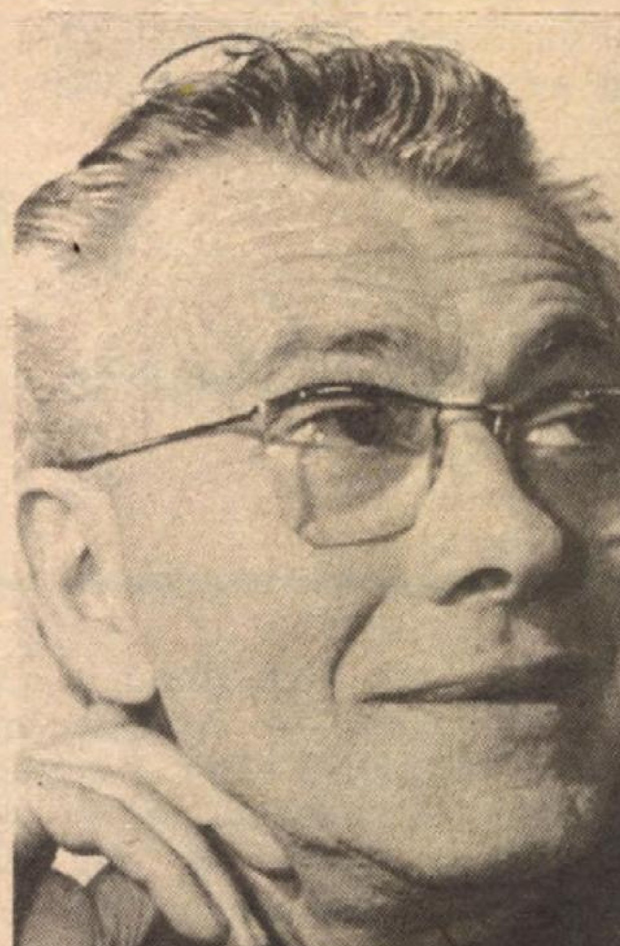

Endrődi István

1934-ben — harmadikos gimnazista voltam — nagy sikerrel játszották a „King-Kong" című filmet, amelyben az óriásgorilla, egy New York-i felhőkarcoló tetején, vadászrepülőkkel harcolt, megsemmisítette őket, majd az összeroncsolt gépeket, pilótákkal együtt, könnyedén a mélybe lökte.

Nagy hatással volt rám ez a film: elkezdtem rajzolni. Lerajzoltam az osztályfőnökömet King-Kong-nak, amint éppen szétmorzsolja a körülötte repkedő kétségbeesett diákokat, majd letaszítja őket a mélybe, a szekundák közé. A karikatúra osztályfőnököm kezébe került, aki maga elé idézett. A vezető beosztású emberek, sajnos, kevés humorérzékkel rendelkeznek. Osztályfőnököm humorérzéke pedig egyenlő volt a nullával. Művemből nem azt olvasta ki, hogy zseniális vagyok, hanem azt a következtetést vonta le, hogy tiszteletlenül gondolkodom az elöljáróimról. Ott, akkor megjósolta nekem, ha ilyen arcátlan, pimasz és tiszteletlen leszek elöljáróimmal szemben, soha nem viszem semmire.

Igaza lett.

A napokban megláttam egy lányt. A haja fekete volt, mint a holló és a bőre hófehér, mint az alabástrom, a szó szoros értelmében festői látványt nyújtott. Én, mint karikaturista sem lettem hűtlen a festőállványhoz egyetlen napra sem, odaléptem hát az éjfekete lány elé, s megkérdeztem: feljönne-e a műtermembe?

— Miért ne? Máris mehetünk! — felelte.

Nem tudtam megszabadulni attól a jó érzéstől, hogy a leány bizonyosan megismert, talán még büszke is arra, hogy felfigyeltem rá. Amint hazaértünk, mindjárt vetkőzni kezdett, s természetes egyszerűséggel leült a heverő szélére.

A legfeketébb feketét kevertem ki a palettámon, midőn a leány felismerte a tévedését. Mérgesen öltözködni kezdett, s fél perc múlva becsapta az ajtót.

Érhet-e festőt ennél nagyobb pofon? Nem a művészetem miatt jött fel.

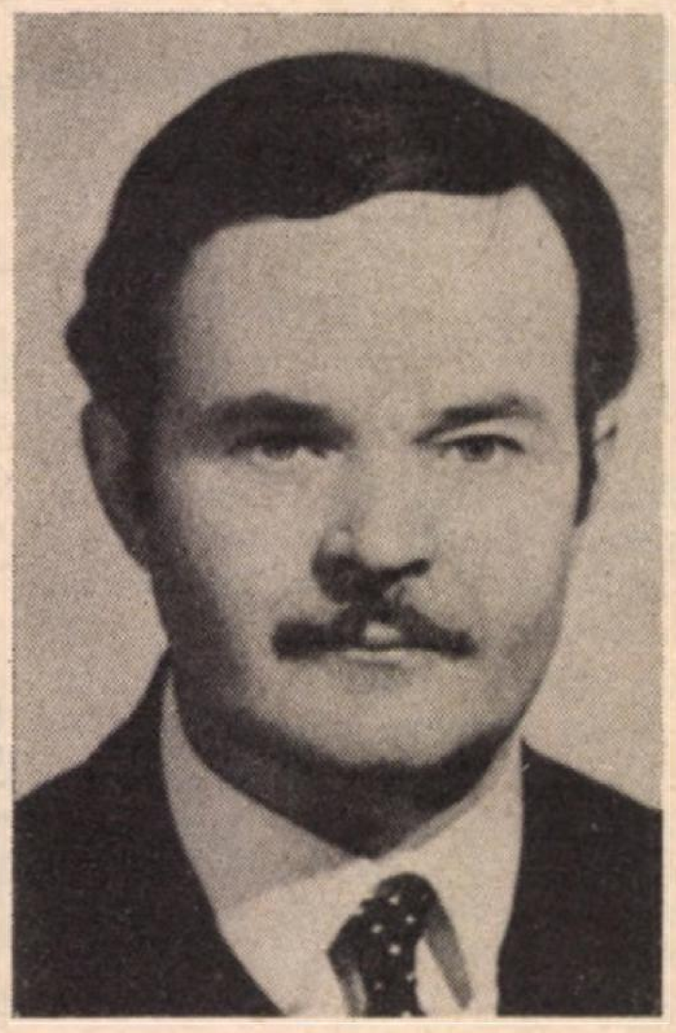
A Ludas Matyi olvasóinak emlékkönyvébe

Van-e a humornak jövője? Véleményem szerint nincs. A humor, a szatíra alapját a különféle fonákságok alkotják. Mivel az emberiség rohamosan tökéletesedik, rövidesen nem lesz min humorizálni. Nem lesznek visszásságok, amelyeket a szatíra sokat emlegetett gombostűjére lehetne tűzni. Nemcsak arról van szó, hogy az embereknek nem lesznek kifigurázható hibáik, hanem arról is, hogy még az esetleges hibák kinevetésére sem lesz meg bennük a múlt visszataszító csökevénye: a kajánság, a rosszindulat. Ha pedig az emberi természetből eltűnik az önhittség, a nagyképűség, a hiúság, a rosszindulat, az irigység, a kicsinyesség, a kapzsiság, a harag, az indulat, az önzés, a kétszínűség, a türelmetlenség, a lustaság, a dologkerülés, a közöny, akkor valóban nem lesz mit célba venni a humor fegyverével. Ezért azt tanácsolom a kedves olvasónak, hogy használja ki az időt, siessen kacagni addig, amíg még lehet.

Feleki László

Lapunk hasábjain, humoros dolgozataimban időnként beszámolok a Timsó- és Robbanómotorgyár életéről, a gyár fontosabb eseményeiről. Ez az üzem még magántulajdon. Én találtam ki annak idején és minden egyes alkalmazottja: fantáziám szülötte.

Ennek ellenére gyakran kapok olyan leveleket, amelyekből az derül ki: nagyon sokan valóságos üzemnek vélik a Timsó- és Robbanómotorgyárat.

Egy ízben levelet kaptam egy diáktól, aki azt írta: a nyári szünidőben szeretne a cikkeimből megismert gyárban dolgozni. Válaszoljak: mennyi a fizetés, jár-e munkaruha, mik a szórakozási lehetőségek, és vannak-e a gyárban csinos lányok? Egy férfi Kecskemétről, expresszlevélben közölte: hajlandó azonnal belépni az üzembe, hogy ha valóban csak szabad szombatonként kell részt vennie a termelésben. De a legérdekesebb levelet egy hölgytől kaptam, aki azt írta: „Ön bizonyára személyesen ismeri Stirpák Sándort, a Timsó- és Robbanómotorgyár igazgatóját. Protezsáljon be hozzá titkárnőnek. Gyorsírni, gépelni nem tudok, de szép vagyok, mint egy istennő. Ha elintézi a felvételemet, nem leszek hálátlan."

Erre a levélre azt válaszoltam: „Kedves Asszonyom, én is szeretnék bejutni ebbe az üzembe. Ha beprotezsálna, bizony isten, nem leszek hálátlan."

Galambos Szilveszter

Én a Ludas Matyi huszonöt esztendejéből eddig tizenhetet töltöttem a szerkesztőségben. Ez idő alatt számtalan hibára mutattam rá. Büszkén állíthatom, hogy nem eredménytelenül. Elértem egyet és mást. Például:

Akkor nem tudtam, mi a frontátvonulás, most tudom.

Akkor alacsony volt a vérnyomásom, most magas.

Akkor nyugtalan természetű voltam, most nyugodt vagyok — néhány Andaxinnal.

Akkor ritkán kaptam névtelen levelet, most már sűrűbben kapok.

Akkor nem fenyegettek azzal, hogy összetörik a csontjaimat, most azzal fenyegetnek.

Akkor nem volt se telkem, se nyaralóm, se autóm. És most sincs, hála istennek.

De azért szívesen elkezdeném elölről az egészet.

Földes György

Annak idején még nem volt pályaválasztási tanácsadó, vagy ha volt is, apám egyszerűbb megoldást választott: azt mondta: hogy javítsam meg a vízcsapot.

Nagyobb baj nem történt, az egész család tudott úszni.

— Azt hittem, fiam, hogy rendes ember lesz belőled — mondta az apám szomorúan —, de most már látom, hogy téged taníttatni kell!...

Így lettem gimnazista.

— Egy fenét érdemelnél te, Fülöp, nem érettségi bizonyítványt! — mondta a banketten a matematikatanár. — Sohasem figyeltél az óra alatt, mondd, miféle hülyeségeken járt az eszed?

Később megtudta. A humoros írásaimból.

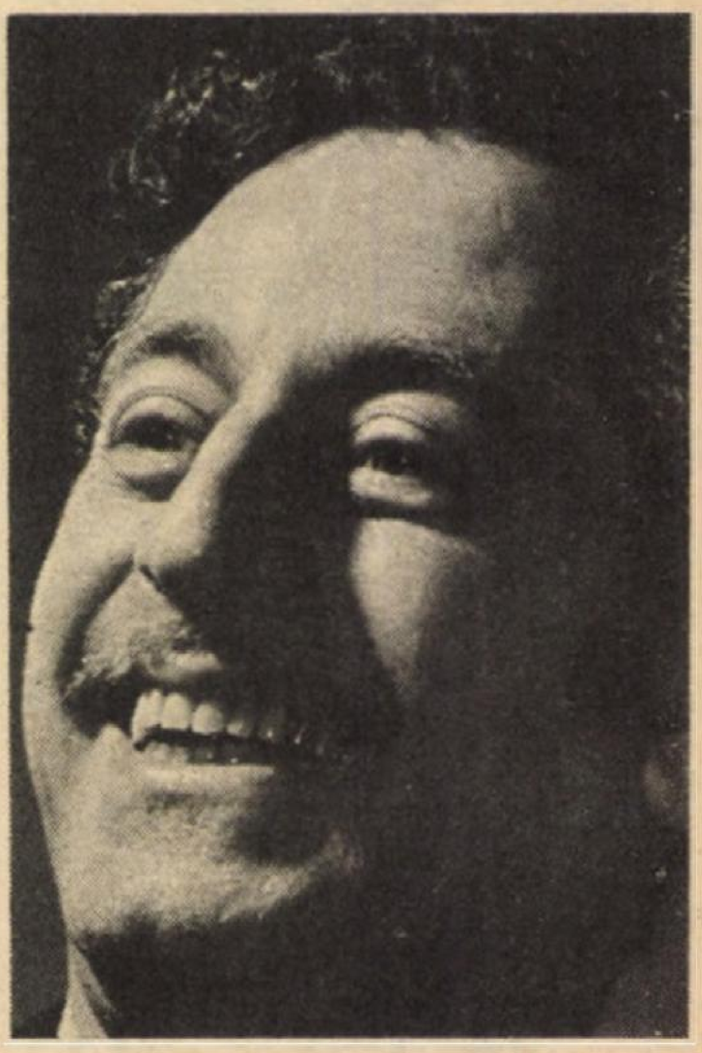
— Mondja, fiam, miért nem megy maga suszternak? — kérdezte a szerkesztőm, humoreszkjeimet olvasva.

Rajtam nem fogsz ki! — gondoltam magamban és elmentem suszternak.

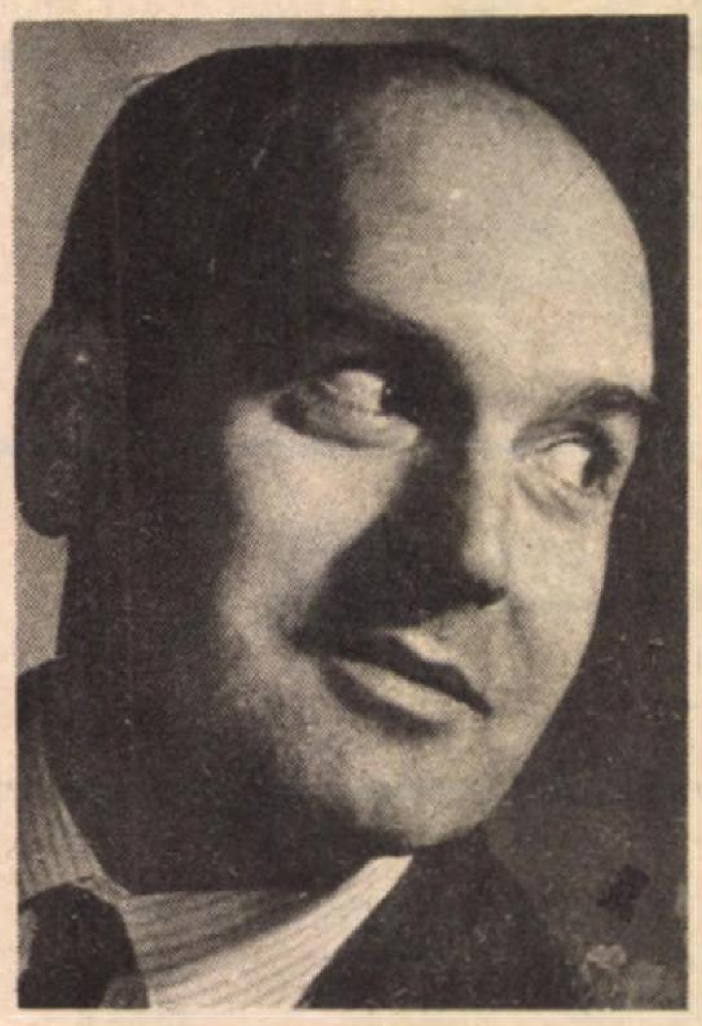
A mesterem tűnődve nézegette a művemet: egy pár férficipőt, s aztán így szólt:

- Azt hiszem, magából tehetséges karikaturista lenne!

...Hát így lettem karikaturista.

Fülöp György

Tudod jól, hogy én mennyire kedvelem rajzaidat — mondta egy ismerősöm, akivel a véletlen hozott össze egy eszpresszó asztalánál —, de... A „de" után előhúzott a zsebéből egy cetlit, és így szólt:

— Ti, rajzolók, sablonokban gondolkoztok. Én leltárt készítettem ezekről. Íme: faltörő kos, kaloda, sellő, hajótörött, göcsörtös bunkóval leselkedő rabló az utcasarkon, csíkos ruhájú rab, lábán vasgolyóval súlyosbított bilincs, és a megcsalt férjnek még mindig szarvasagancsot rajzoltok a homlokára. Nevetséges! Hol láttok ilyesmit az életben?

Ez az ember mond valamit, gondoltam magamban (mert én szeretem a kritikát). Csak később vettem észre, hogy az ismerősöm fejéből két szarvasagancs áll kifelé. Lehet, hogy nem volt ott, de hogy én láttam, arra megesküszöm.

Miután elbúcsúztunk egymástól, az ajtóban még megálltam és visszanéztem: szegényke olyan magányosnak látszott, mint egy hajótörött a karikaturisták rajzain.

Hegedűs István

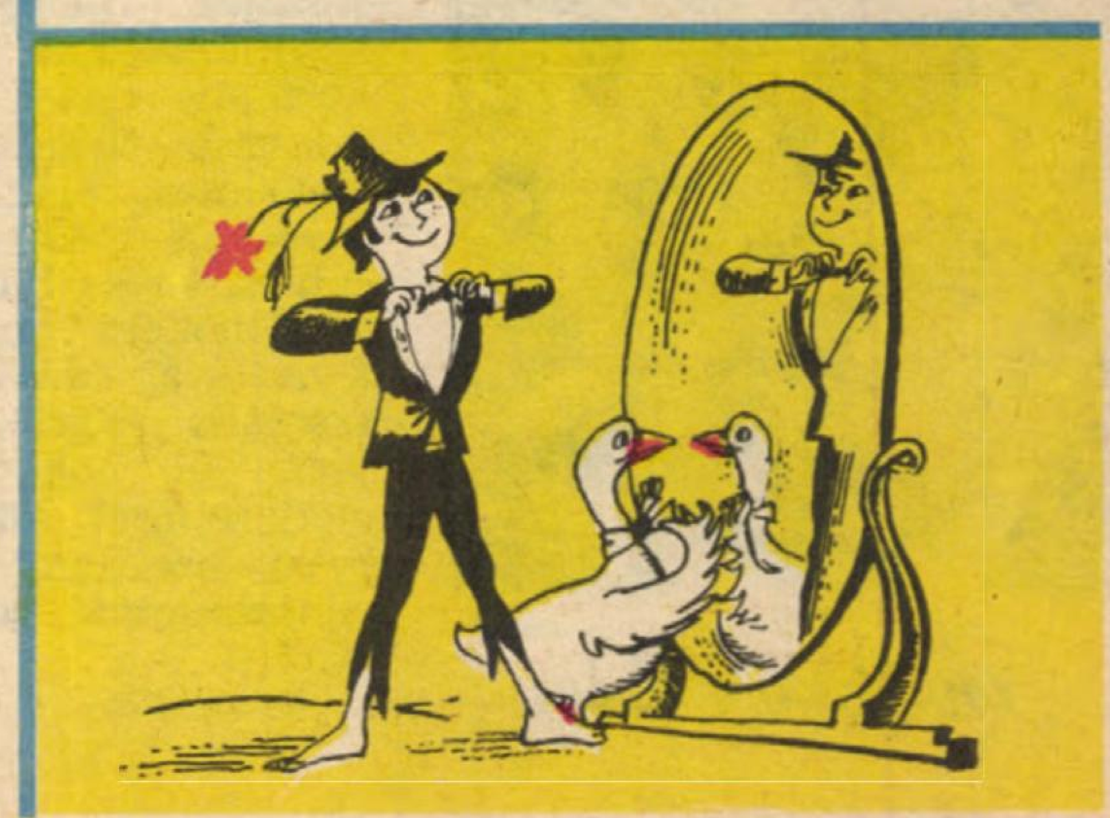
1928-ban, Berlinben, a „Café Reimann"-ban azon tanakodtunk — néhány magyar —, hogyan lehetne valami pénzt szerezni? Olykor-olykor statisztálással kerestünk néhány márkát, de akkoriban tértek át a filmgyárak a néma filmről a hangos filmre és egyelőre nem kellettünk senkinek. Egy magyar sorstársam azt mondta: „Te odahaza, ha jól emlékszem, rajzolgattál, próbálkozz meg vele itt is. Rajzolj karikatúrákat!"

A tipp bevált: a berlini lapok közölni kezdték a rajzaimat.

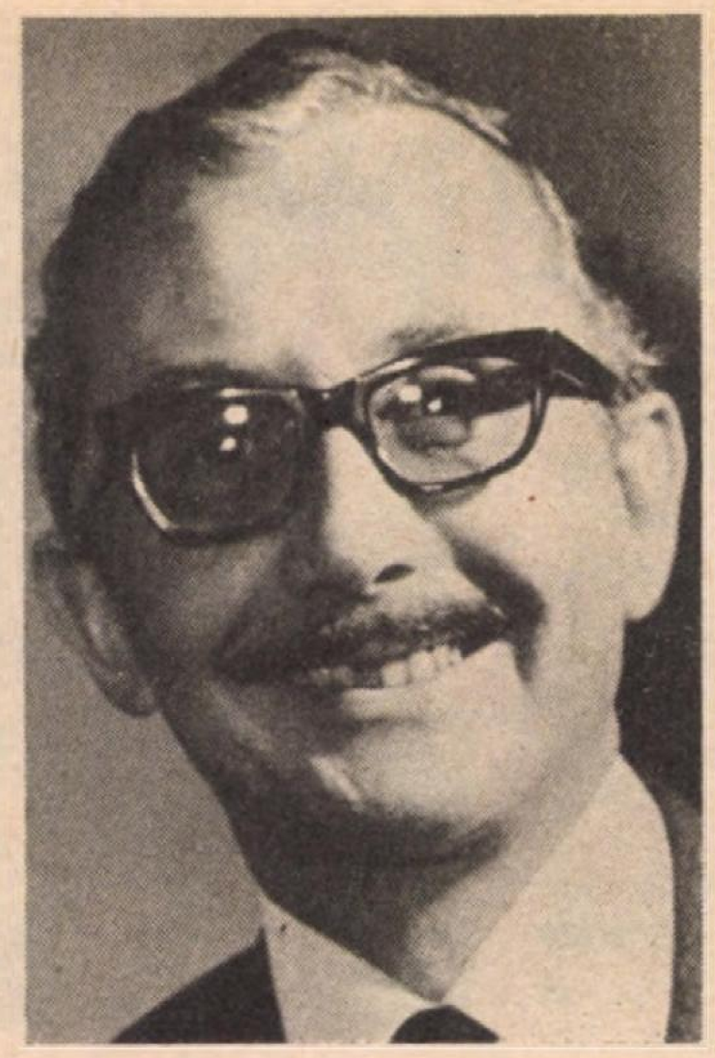
1945, Budapest. Romok, romok mindenütt. Az utcákat járva találkoztam Sándor Károly rajzoló barátommal. „Mit csinálsz?" — kérdezte tőlem. „Semmit" — mondtam én. „Te Berlinben karikatúrákat rajzoltál, rajzolj itt is." „De hol?" „Most alakult egy új vicclap, a Ludas Matyi, gyere, felviszlek a szerkesztőségbe!" Felvitt. „Maradjon itt, dolgozzon nekünk" — mondta a szerkesztő. S én maradtam. Húsz évig. Ez a tipp is bevált.

Ugye, milyen egyszerű az élet?

Gáspár Sándor

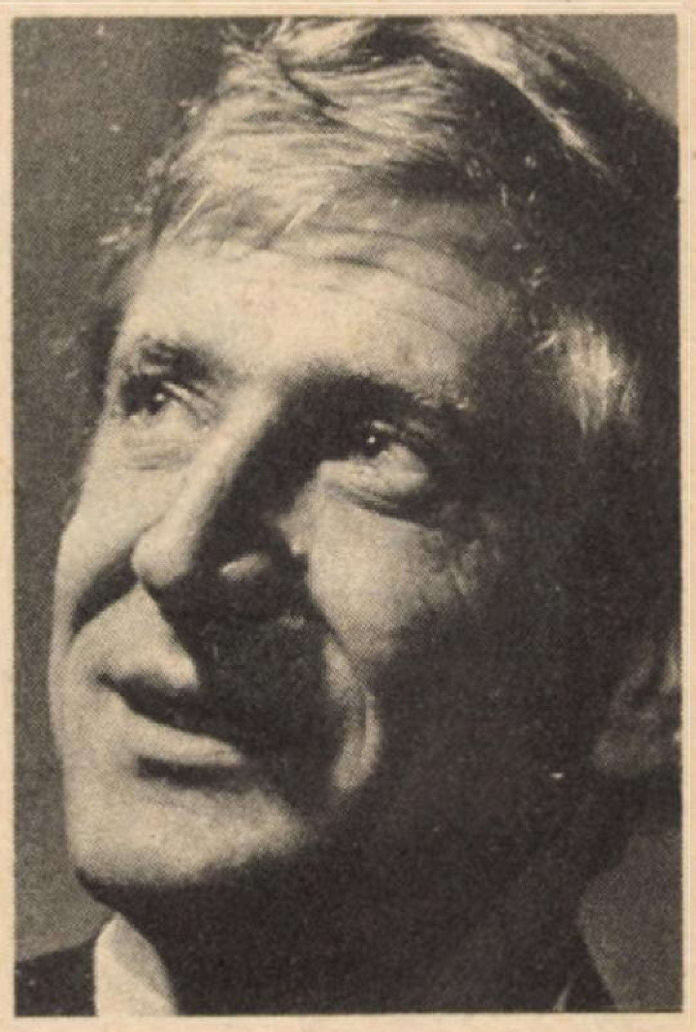
A Ludas Matyi olvasóinak emlékkönyvébe

Harmincnyolc éve dolgozom a Ludasnál, illetve csak tizenkilenc esztendeje, de a vicclapnál eltöltött évek duplán számítanak. Ezt azonban sem a vállalat, sem a szakszervezet nem hajlandó elismerni. Pályafutásom alatt több száz humoreszket írtam, és néhány írásom általános elismerést aratott. Az ismerőseim azt mondták: „Te, a múlt heti írásod, vagy az azelőtti, nem tudom már, nagyon tetszett, halálra röhögtem magam, mondd, mi is volt az?" A kollégák általában nem nagyon dicsérik egymás műveit. Egyszer egy jólelkű testvérem a humorban így dicsért meg: „Mondd, hogy tudsz ilyen kis tehetséggel ilyen jókat írni?" Most már bánom, hogy leírtam ezt a mondatot, mert Molnár Ferenc arra oktatta az írókat: „Sohase mondj rosszat magadról, azt bízzad a barátaidra!" Ez azonban az írókra vonatkozik. Én csak egy szerény kétkezi humorista vagyok...

Hogyan lettem humorista? Az első humoros írásom az érettségi dolgozatom volt: magyarból. Humoros formában írtam meg a tételemet. Az érettségi bizottság sokáig gondolkodott: elégtelen adjon-e, vagy kitűnőt? Végül is kitűnőt kaptam, de a tanárom megkérdezte: „Mondd, édes fiam, elment az eszed?" Most már tudok erre a kérdésre válaszolni: „Igen. Különben nem mentem volna el humoristának."

Mikes György

Mint a legilletékesebb, tanúsíthatom, hogy a mellékelt fénykép az alulírottat ábrázolja. E fontos kijelentés megtételére én vagyok a leghivatottabb, mivel a nevezettel negyven esztendeje élek közös porhüvelyben, mint annak második és egyben jobbik énje.

Igazságtalanság a sorstól, hogy kettőnknek kell egy testben élni, amely elég rozoga és szűkre szabott, amikor hatalmas testekben csak egy ember lakik, sőt némelyikben egy sem.

A rosszabbik énem persze most nagyon büszke, mert megjelenik a képe, akár egy moziszínésznek. Ennek következtében méginkább elnyom engem, aki évtizedek óta próbálkozom rávenni, hogy komolyodjék meg, és válasszon tisztességesebb szakmát az emberiség javára és a maga hasznára. Ezt a humoristaságot azért is ellenzem, mert nagy a konkurrencia. Honunkban tízmillió humorista él, de 9 999 970-en a humort társadalmi munkában művelik. Talán azért, mert ilyen léhaságokért szégyellnének pénzt felvenni.

Estéről estére buzdítom rosszabbik énemet: találjuk fel a rák gyógyszerét, oldjuk meg a lakáshiányt, vagy a lányom általános iskolás számtanleckéjét. Inspirálom, hogy számoljuk fel a tudatlanságot, boszszúvágyat, gyűlöletet és a csúcsforgalmat. Néha hajlik is a jó szóra. Nagy lendülettel leül az asztalhoz... aztán megír valami léhaságot.

Soha nem lesz belőle komoly ember...

[illegible] Ferenc

Egyszer meglátogattam Molnár Béla sebészprofesszort, hogy egy vidám történetet kérjek tőle a Ludas Matyi számára.

— Mindjárt eszembe fog jutni valami — mondta kedvesen —, előbb azonban nézze meg a festményeimet...

Körülvezetett a rendelőjében, amelyben vagyont érő festmények voltak a falakon. Molnár magyarázni kezdett:

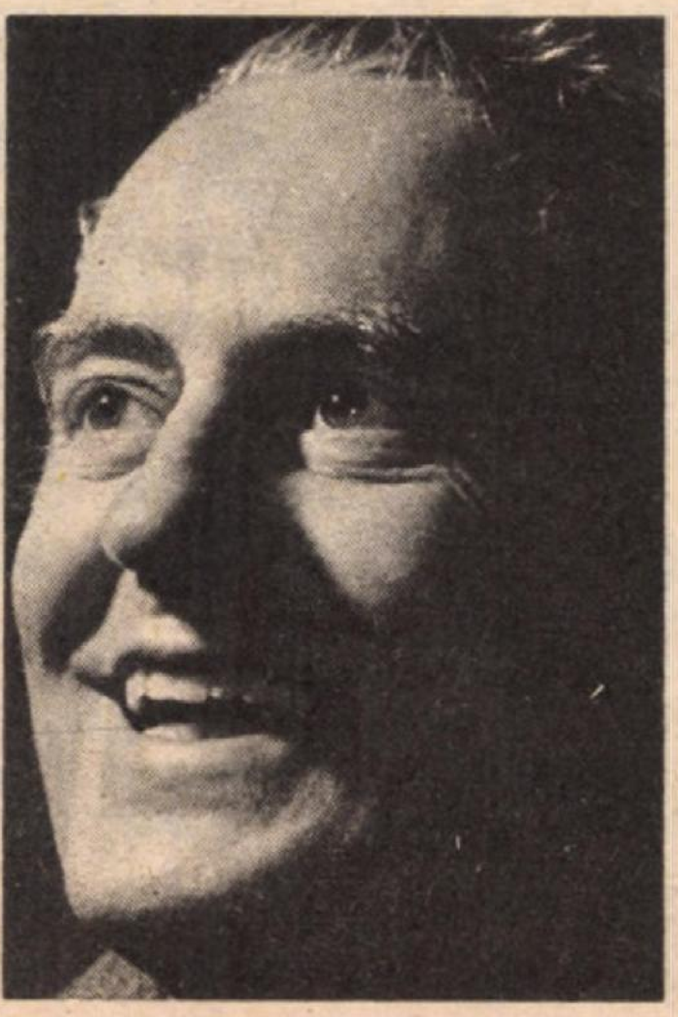
— Ez az őszi táj epe, ez a másik vakbél, ez sérv. Hálás pácienseimtől kaptam az operációk után. Persze, voltak kevésbé hálás pácienseim is. Egy ilyen, aki tudta, hogy nálam az első vizit kétszer annyiba kerül, mint a további vizsgálatok, azzal állított be, hogy „ismét" eljött. Tudtam, hogy először van nálam és a vizsgálat után közöltem vele, hogy használja továbbra is ugyanazt az orvosságot, amelyet az első alkalommal írtam fel neki.

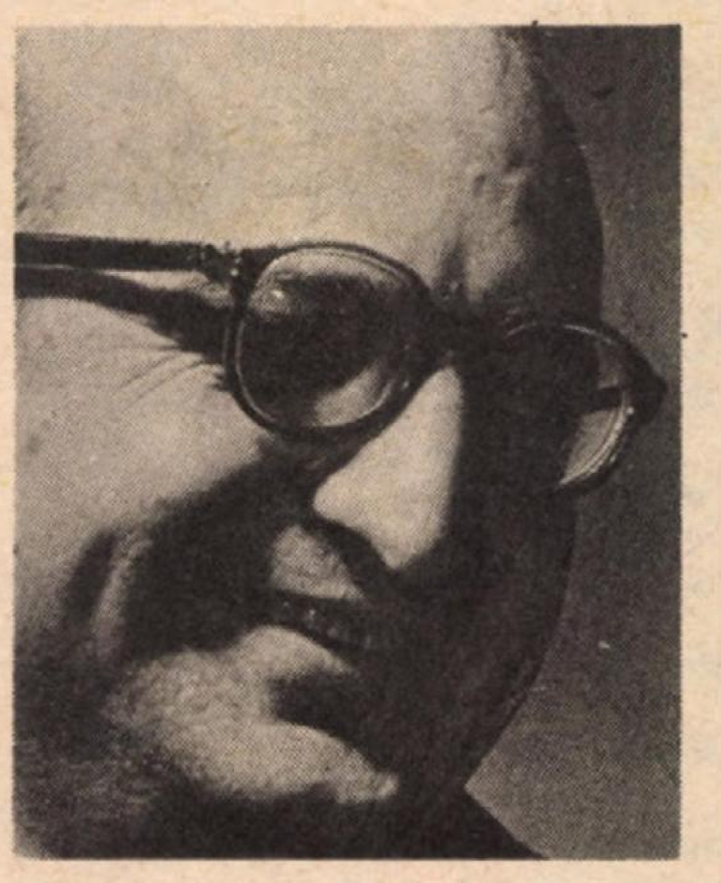
Palásti László

Kedvenc olvasmányaim az olvasók levelei. Nemrégiben a következő levelet kaptam: „A művész úr a kedvencem. Nagyon szeretnék emlékbe kapni egy eredeti rajzot. Kérem, ha van egy kis ideje, rajzolja le nekem az Omega-együttest. Ugyanis azt mégis be kell vallanom (remélem nem haragszik meg érte!) a művész úrnak, ők az igazi kedvenceim. Válaszbélyeg csatolva."

A legkedvesebb levelem a következő: „Női fehérneműkészítő kisiparos vagyok. Túlzás nélkül mondhatom magamról, hogy a női test szakértője vagyok, mert több évtizede dolgozom a szakmában. Az ön rajzait figyelve, meg kell állapítanom, hogy azon a helyen, ahova ön melleket rajzol, én még sohasem tapasztaltam eme testrészeket, csak sokkal lejjebb. Remélem, szakszerű észrevételem jó hatással lesz művészi fejlődésére."

Pusztai Pál

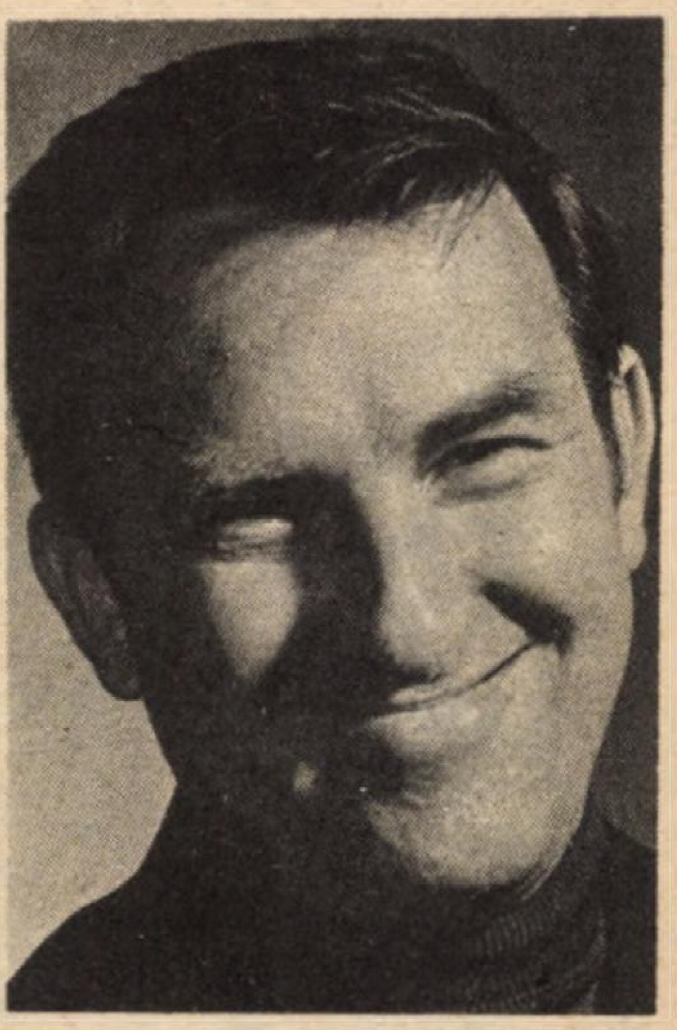

Radványi Barna

Sok év előtti história ez. Akkor még nem voltam munkatársa, csupán lelkes olvasója és terjesztője a lapnak. A honvédségnél ezredkönyvtárosként szolgáltam, az én feladatom volt az újságok szétosztása is. Napilapokból bőségesen kaptunk, ám a hetilapokból, különösen pedig a Ludas Matyiból, közel sem volt annyi, amennyi kellett volna. „Pult alól" osztogattam hát, mint általában a hiánycikkeket szokás.

Egy friss Ludasért bármelyik szolgálatvezető hajlandó volt soron kívül kicserélni egész alsó és felső öltözékemet, így én voltam az alakulat legelegánsabban öltözködő közlegénye. A szakácsokkal pedig olyan íratlan szerződésem volt, hogy ők minden héten kapnak fejenként egy-egy Ludast, én pedig cserébe mindennap kapok tőlük egy fél csajka húst és egy fél kiló kenyeret. Másfél évig jóformán csak kenyéren és húson éltem, pocakkal szereltem le, azóta se tudok lefogyni. Átkos dolog a protekció!

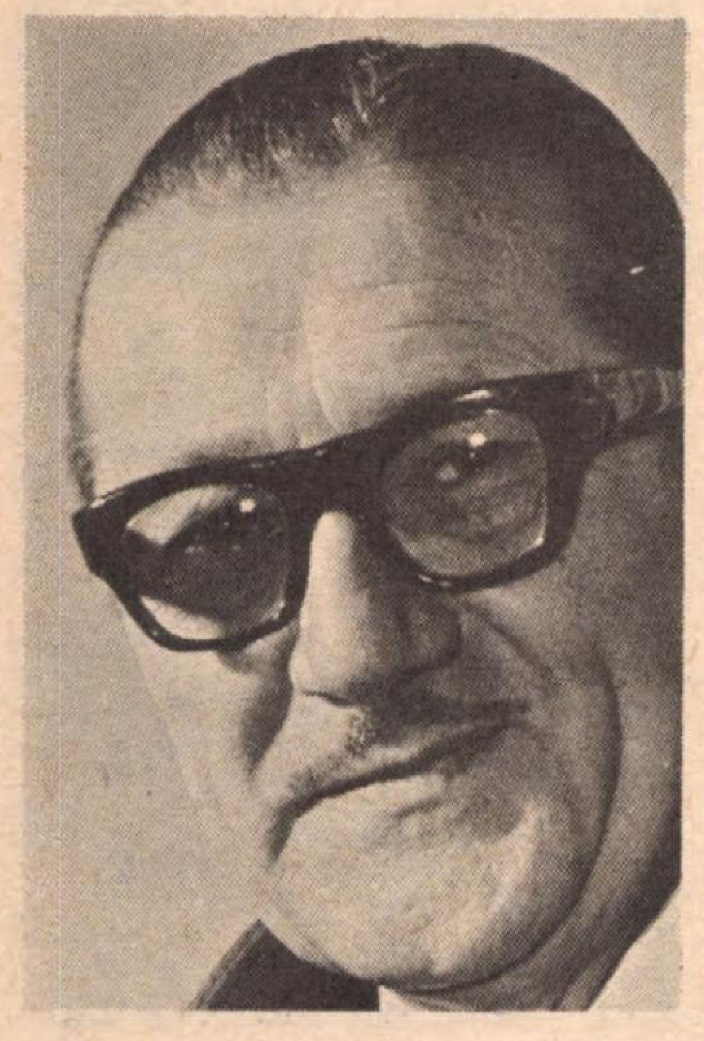
Még ma is meghatottan gondolok arra a napra, amikor 1965-ben, a Ludas Matyi szerkesztőségi értekezletén, az első értekezleten, amelyen részt vettem — harmadik napja voltam a lap munkatársa —, ünnepélyesen átadták nekem a törzsgárda jelvény ezüst fokozatát, amellyel a vállalat hosszú és hűséges munkámat jutalmazta.

Hát igen, három hosszú nap állt mögöttem. Ez alatt a három nap alatt voltak sikereim, kudarcaim, hősi pillanataim. Néha elfogott a csüggedés, de nem adtam fel a harcot: dolgoztam tovább. Három hosszú nap. Fáradozásom el is nyerte méltó jutalmát: megkaptam az ezüst törzsgárda jelvényt. Azt hiszem, meg is érdemeltem, tudniillik, mielőtt a Ludashoz kerültem volna, tíz évig a Rádió és Televízió Újságnál dolgoztam és jogfolytonossággal kerültem át a Lapkiadó Vállalattól a Hírlapkiadó Vállalathoz.

SAJDIK FERENC

A Ludas Matyi olvasóinak emlékkönyvébe

Darvas Szilárddal, a Ludas Matyi egykori szerkesztőjével és Berda József költővel minden csütörtökön kiballagtunk a római-parti kisvendéglőbe. Újpestről a Római-partig gyalog tettük meg az utat, vidám beszélgetés közben. Egy alkalommal Szilárd — még az út kezdetén — azt javasolta, hogy a vacsorához ne rendeljünk három salátát, elég lesz hármunknak két adag is. „Gondolod, édes öregem?" — kérdezte raccsolva Berda Jóska, aztán nekivágtunk a hosszú sétának. Útközben a karikatúra kiállításról beszéltem, majd Szilárd vette át a szót. Terveiről beszélt, szójátékokat faragott, és epés megjegyzéseket tett azokra, akik lenézik a humort. Berda Jóska időnként bólogatott, de nem szólt egy szót sem. A több mint egyórás út végén Darvas Szilárd elmondta legújabb versét, majd azt kérdezte: „Na, mit szóltok hozzá?" Jóska, némi gondolkodás után, így felelt: „Igazad van, Szilárdkám, elég lesz hármunknak két adag saláta."

Vachott Lajos

Most, hogy nyilvánosságra hozzák az ábrázatomat, töredelmesen bevallom: nekem két nevet (mármint két keresztnevet) adott végzetem. A szüleim ugyanis Györgynek kereszteltek, az anyakönyvvezető pedig Lászlót jegyzett be a nagykönyvbe.

— Sajnos, ezen már nem lehet segíteni — mondta évekkel később a városházi hivatalnok méltatlankodó anyámnak. — A gyermek neve László, ha azonban nagykorú lesz, kérheti a keresztnevének megváltoztatását.

1945 májusában elmentem az anyakönyvvezetőhöz és közöltem vele azt az óhajomat, hogy szeretném a keresztnevemet megváltoztatni. A tisztviselő türelmesen meghallgatott, majd gúnyos hangon így szólt:

— Kedves barátom, ha jól látom, a maga ruhája enyhén szólva kissé kopottas, a cipőjéből kikandikál a lábujja, az arca sápadt, a teste csont és bőr, s idehallom, hogy korog a gyomra. A legfőbb gondja mégis az, hogy a keresztnevét Lászlóról Györgyre változtassa. Ez jó humorra vall. Indult most egy vicclap, a Ludas Matyi, ott a maga helye...

Fülöp László

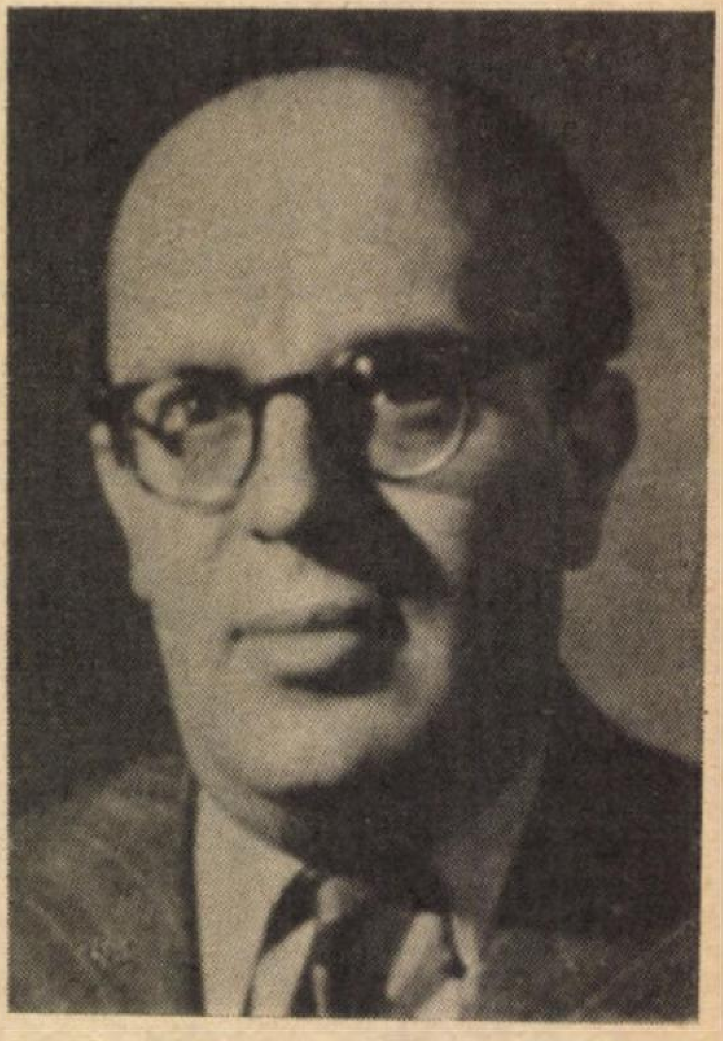
Néhány nappal ezelőtt történt. Bementem a húsboltba, ahol már ismernek. A vezető kartárs mosolyogva fogadott:

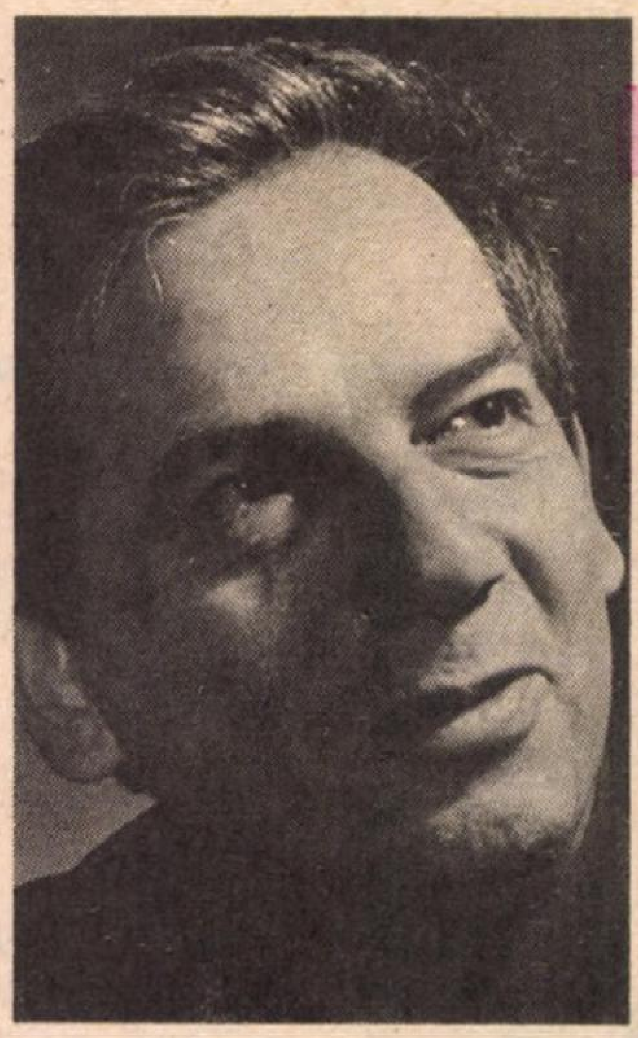
— Művész úr, rég láttuk a hosszú lábú, karcsú nőit a Ludasban! Pedig én imádom a hosszú combú nőket... Mit adjak önnek? Velős csontot? Tessék parancsolni, önnek félretettem néhány darabot... Legyen máskor is szerencsénk!

Ugyanaznap a közértbe is bementem, ahol szintén ismernek. A molett, teltkarcsú vezetőnő kedvetlenül így szólt:

— Ugye, maga rajzolja azokat a vékony, hosszú lábú nőket a Ludasban? Nem tudom, mit esznek azokon a férfiak? Rajzoljon inkább enyhén dundi nőket, azok is megérdemlik a nyomdafestéket... Mit kér a kartárs? Sört? Az nincs.

Toncz Tibor

TÖRTÉNET

Leányaim még nem voltak hatévesek, midőn egy napon bizalmasan félrevontak, s megkérdezték tőlem, hogy mi a különbség a humorista és a bohóc között.

— Az a különbség — mondtam hosszas gondolkodás után —, hogy a bohóc a feje tetejére áll és az emberek nevetnek rajta. A humorista pedig az embereket állítja a fejük tetejére és ő nevet rajtuk.

— Szóval a humorista nem bohóc? — kérdezték vissza még egyszer.

— Nem — tisztáztam velük a kérdést.

Azóta sem becsülnek valami sokra.

* * *

AFORIZMA

Jobb ma egy humorista, mint holnap egy sem.

* * *

ARS POETICA

Áldozatot es tettest,
Beosztottat és felettest
Egymás hibáival kinevettesd,
Miközben magadat az istenért
Nehogy bárkivel is megszerettesd.

Somogyi Pál

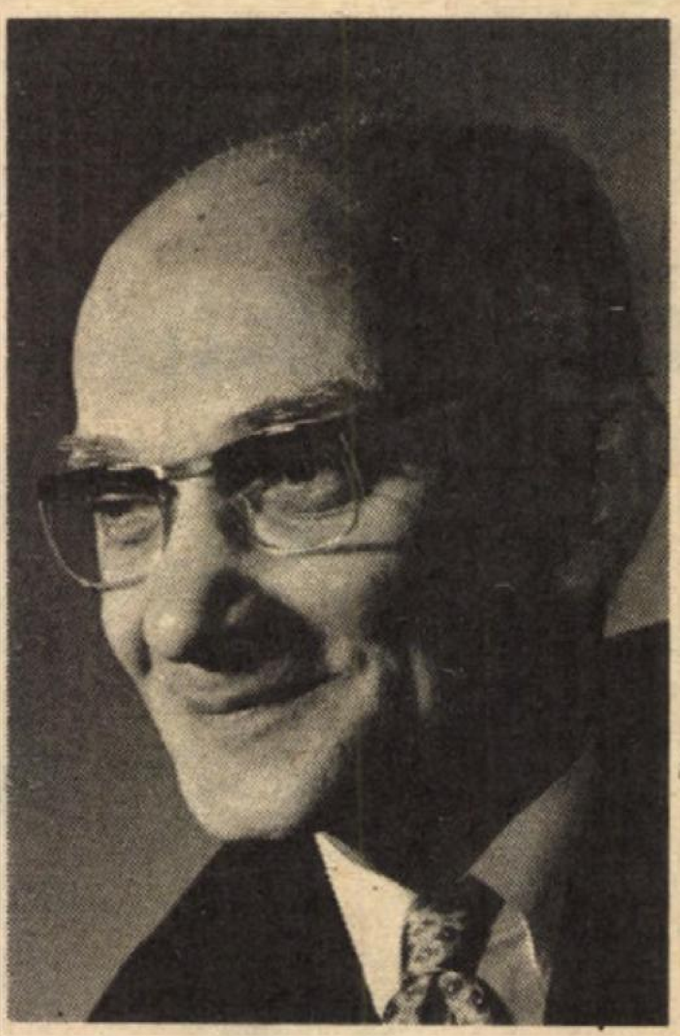

1945-ben — a Ludas Matyi hasábjain — megalapítottam a „Legifijabbak Szabad Szakszervezetét." (Vigyázat! Nem a legifjabbak, hanem a legifijabbak!) Akkoriban mindenki alapított valamit, pártot, szakszervezetet, egyesületet, én sem akartam tétlenül ülni. E szakszervezet tagjai pendelyes, bilin ülő, cumizó gyerekek voltak, akik, ifjú koruk ellenére, aktívan részt vettek a politikai életben. Munkájukról, üléseikről rajzokban számoltam be a kedves olvasóknak, akik talán szívesen be is léptek volna ebbe a szakszervezetbe, de az adminisztrációs munkát, a tagdíjfizetéssel való hercehurcát nem vállaltam. Elég volt nekem a rajzolás is. A legifijabbak még nem tudtak beszélni, ezért követeléseiket, politikai véleményüket táblákra írták. No persze, nem egyedül. Egy kicsit segítettem nekik. A legbüszkébb akkor voltam, amikor a május elsejei felvonulásokon a gyerekek, az óvodások a „Legifijabbak Szabad Szakszervezete" feliratú táblák alatt vonultak fel. Ennél többet, azt hiszem, nem is kívánhat egy karikaturista: az, amit megálmodott, megrajzolt, valósággá vált. Most már sajnálom, hogy annak idején megszüntettem a szakszervezetet. Szívesen megalapítanám újra, hiszen most is vannak legifijabbak. De nem merem.

Mit szólna hozzá a SZOT?

Szegő Gizi

Esténként mindig elmesélem a feleségemnek, hogy mi történt velem aznap, mi újság a szerkesztőségben, hogyan fogadták a rajzaimat, volt-e valami konfliktusom. Beszámolóimat négyéves kislányom is végighallgatta, de semmiféle érdeklődést nem mutatott: a játékaival volt elfoglalva. Egy este fáradtan tértem haza, a feleségemnek is nehéz napja volt: szótlanul üldögéltünk egymás mellett. A hosszú csendet végül is a feleségem törte meg:

— Mi van veled? Mondj már valamit!

Éppen válaszolni akartam, amikor a négyéves kislányom váratlanul megszólalt:

— Kinek mondtad meg a magadét?

Szűr-Szabó József

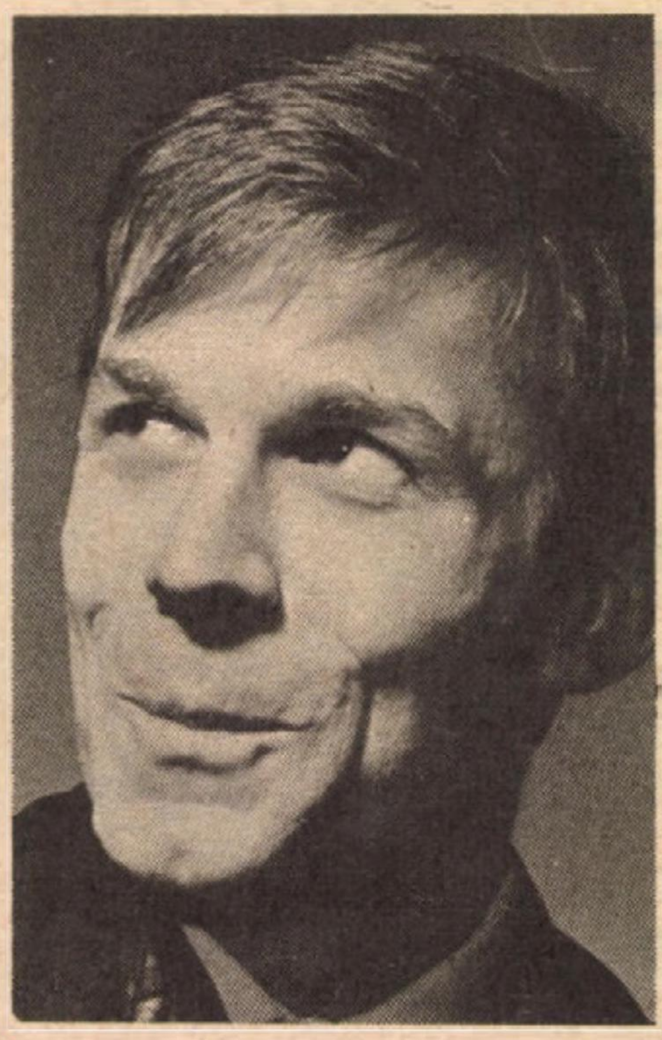

Elmondom, hogyan született meg a „Női dolgok” alapötlete. Sok-sok évvel ezelőtt egy kollégám építő bírálata anynyira elkeserített, hogy hazáig sírtam. Különben mit szépítsem a dolgot? Bőgtem. Úgy kibőgtem magamat, hogy utána pehelykönnyűvé váltam, mintha nem is kritikát, hanem ópiumot kaptam volna. Elgondolkoztam rajta, hogy mi történt velem. Úgy látszik, a sírás felemelt, megtisztított. Én ebből az élményből nem írtam drámát, tévé-játékot sem, nem festettem freskót, festményt, hanem rajzoltam egy karikatúrát. Vagyis — ha szabad filozofikusan kifejeznem magamat —, alkotóan tovább bőgtem a gondolatot. A rajz fölé odaírtam, hogy: „Női dolgok” és arra gondoltam: miért a férfiak tanulmányozzák a női lélek rejtelmeit? Ezentúl én fogom vizsgálni magunkat. A sorozat elindítása után sok kedves levelet kaptam, főleg nőktől. Úgy látszik, a nők jobban érdeklődnek a nők iránt, mint a férfiak. Kaptam szemrehányó leveleket is: minek így leleplezni önmagunkat? Leleplezésről szó sincs, hiszen a karikatúráim csak a nők előnyös oldalait mutatják be. Több száz „Női dolgok”-kal foglalkozó rajz elkészítése után szomorúan állapítom meg: a férfiakat nem lehet megingatni abban a meggyőződésükben, hogy ők tökéletesen ismernek bennünket.

Távolabbi terveim? Továbbra is nő akarok lenni.

A Ludas Matyi olvasóinak emlékkönyvébe

Az alábbi gyűjteményt rövid rajzolói pályafutásom alatt állítottam össze. E gyűjteményben kérdések és megjegyzések találhatók:

— A rajzokat meg a vicceket maga találja ki, vagy hogy van ez tulajdonképpen?

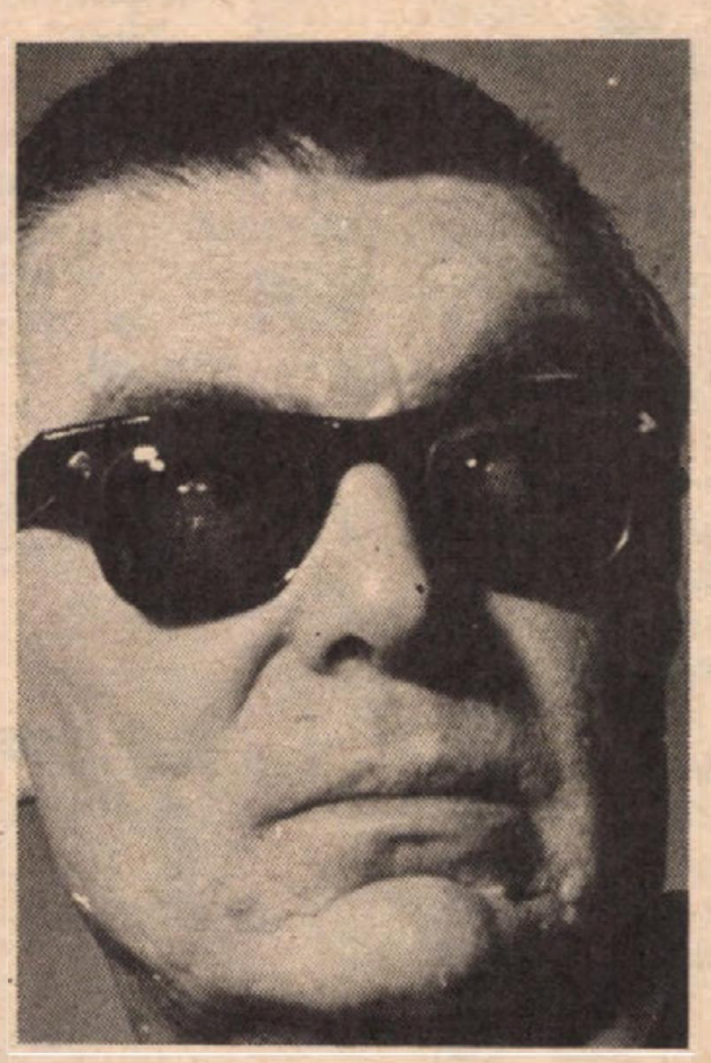
— Jé, milyen érdekes! Én nem is tudtam, hogy ilyesmiből meg lehet élni...

— Kérem, én két nappal ezelőtt mondtam önnek egy karikatúrát, hogy rajzolja bele a Ludasba, és ma csodálkozva láttam, hogy nincs benne a lapban. Miért? Hát ezért beszéltem, ezért strapáltam magam? Nem érdemes önzetlennek lenni...

— Ejnye, azért nem kellett volna kirajzolni a férjemet... Mit szórakoznak maguk? A férjem komoly ember. Igaz, hogy a rajz egyáltalán nem hasonlít rá, de a szövegben az áll, hogy Müller kartárs és a férjemet Müllernek hívják...

— Maga nagyon merészen odamondogat a Nixonnak... Képzelem, milyen dühös lehet az elnök ott a Fehér Házban...

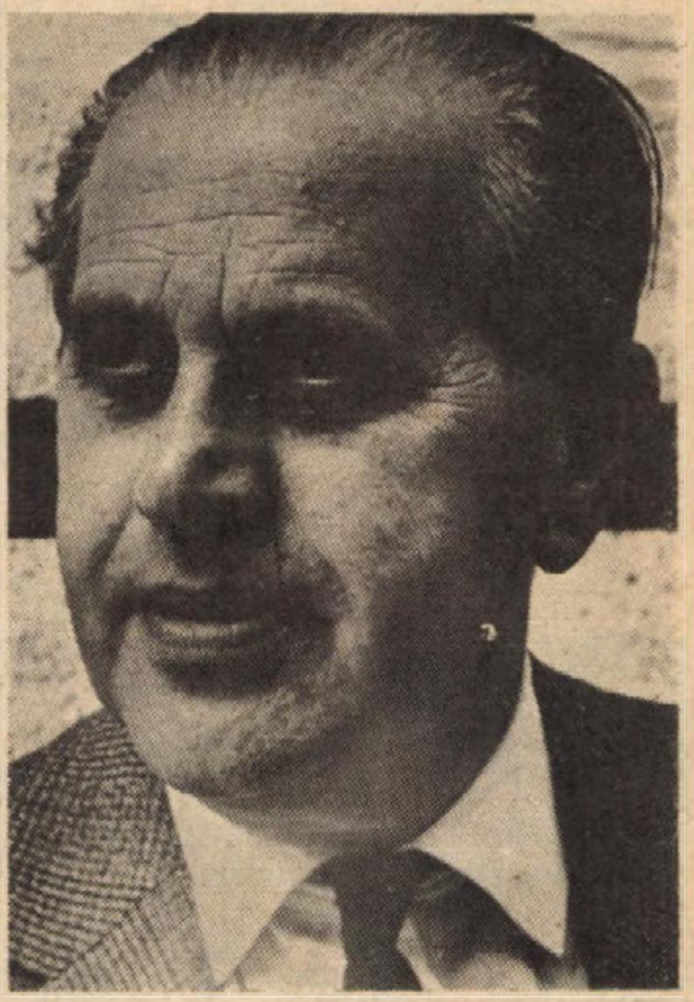
Karikaturistának lenni remek dolog. Ezt mindenki tudja, aki soha sem volt karikaturista. „Pár vonallal odafirkálsz valamit és még fizetnek is érte” — mondják irigykedve, és látszik rajtuk, hogy helytelenítik a dolgot. Már ami a fizetést illeti. Mások megkérdezik: „Mondd, azt a sok marhaságot te találod ki vagy kapjátok?” Egy idősebb hölgy, aki úgy nézett ki, mint egy bányarém, így érdeklődött: „Mondja, maguk karikaturisták mindenkit olyan rondának látnak, mint amilyennek rajzolják?” Egy egészen ostoba ismerősöm aziránt érdeklődött: tudok-e „amúgy is” rajzolni? Amikor megkérdeztem, mit ért azon, hogy „amúgy is”, így felelt: „Hát amúgy normálisan, mint a fényképek.” Ekkor eszembe jutott a főiskola, ahol éveken át tanultam rajzolni, „amúgy”, „normálisan”, aztán megnyugtattam az ismerősömet, hogy nem tudok, hiszen ha tudnék, már rég elmentem volna címfestőnek.

Végezetül hadd mondjam el azt is magamról: szeretem a névtelen leveleket. Ha egy rajzom megjelenése után azt írják rólam, hogy cinikus, destruktív, gonosz fráter vagyok, akit agyon kéne ütni, tudom, hogy a rajz jó volt. És a névtelen levelekre még csak válaszolni sem kell.

Rakosgatom, nézegetem, számlálgatom íróasztalomon a szerkesztőségi gárda fényképeit, jegyzeteit: itt vagyunk-e valamennyien?

Sajnos, nem. Nem lehetnek köztünk azok, akik az eltelt negyedszázad során örökre eltávoztak körünkből:

Bernáth Ede
Darvas Szilárd
Gábor Andor
Gádor Béla
Gáspár Antal
Osváth Tibor
Pályi Jenő
Sándor Károly
Stella Adorján

Mint az egykori lapindító gárda egyetlen „tényleges állományban szolgáló” tagja, az ő nevüket jegyzem az olvasó emlékkönyvébe.

Tehetségükkel halálukig hűségesen segítették nem mindig könnyű munkánkat, s ha ma sok százezernyi olvasónk szeretetét bízvást érezhetjük a magunkénak, abban nagy részük van Nekik is. Lapunk születésének 25-ik évfordulóján kegyelettel és megilletődötten emlékezünk vissza Rájuk mi, egykori pályatársak, s velünk együtt bizonyára mindazok, akik vidám rajzaik és írásaik derűjét-örömét élvezték.

MUZEÁLIS VICCEK

(SZEMELVÉNYEK AZ 1945. MÁJUS 20-án MEGJELENT ELSŐ LUDASBÓL)

NINCS IDE MESSZE HATVAN...

— Hol a sógora? Az utóbbi időben nem láttam.

— Hatvanba vitték.

— És mikor jön vissza?

— Két-három év múlva. Tudniillik az Andrássy út hatvanba vitték.

GYERMEKVERS

Lánc, lánc, eszterlánc,
Eszterlánci cérna,
Ami tegnap húsz pengő volt,
Negyven pengőt ér ma!

Az ember csak nézi ezt
S egy kis idő múlva,
Ha a gyomra vasból volna,
Mégis kifordulna.

SZÓ SZERINT

Cepelkát, a levitézlett és nyakoncsípett nyilast rendőr kíséri az őrszoba felé. Szembe jön vele egy régi ismerőse.

— Hogy vagy? — kiált oda a lehangolt testvérhez.

Az szomorúan feleli:

— Sajnos, *megvagyok.*

*

— Nahát! Egy kiló alma 250 pengő!

— Ja, ha te ilyen ínyenc vagy, szopogass kockacukrot!

BELPOLITIKA

Illetékes helyen közölték a Ludas Matyi munkatársával, hogy a közellátási és a kultuszminiszter a közeljövőben valószínűleg tárcát cserélnek. Az érdekes személycseréről a közvélemény úgy a közellátás, mint a kultuszügyek terén kitűnő eredményeket vár.

SPORT

Új úszórekord. Nyilas Kázmér miniszteri osztálytanácsos megúszta az igazolttatást.

HOL VAN A KUTYA ELÁSVA?

Hitler holttestét nem találták meg Berlinben.

ILLETÉKESEK FIGYELMÉBE!

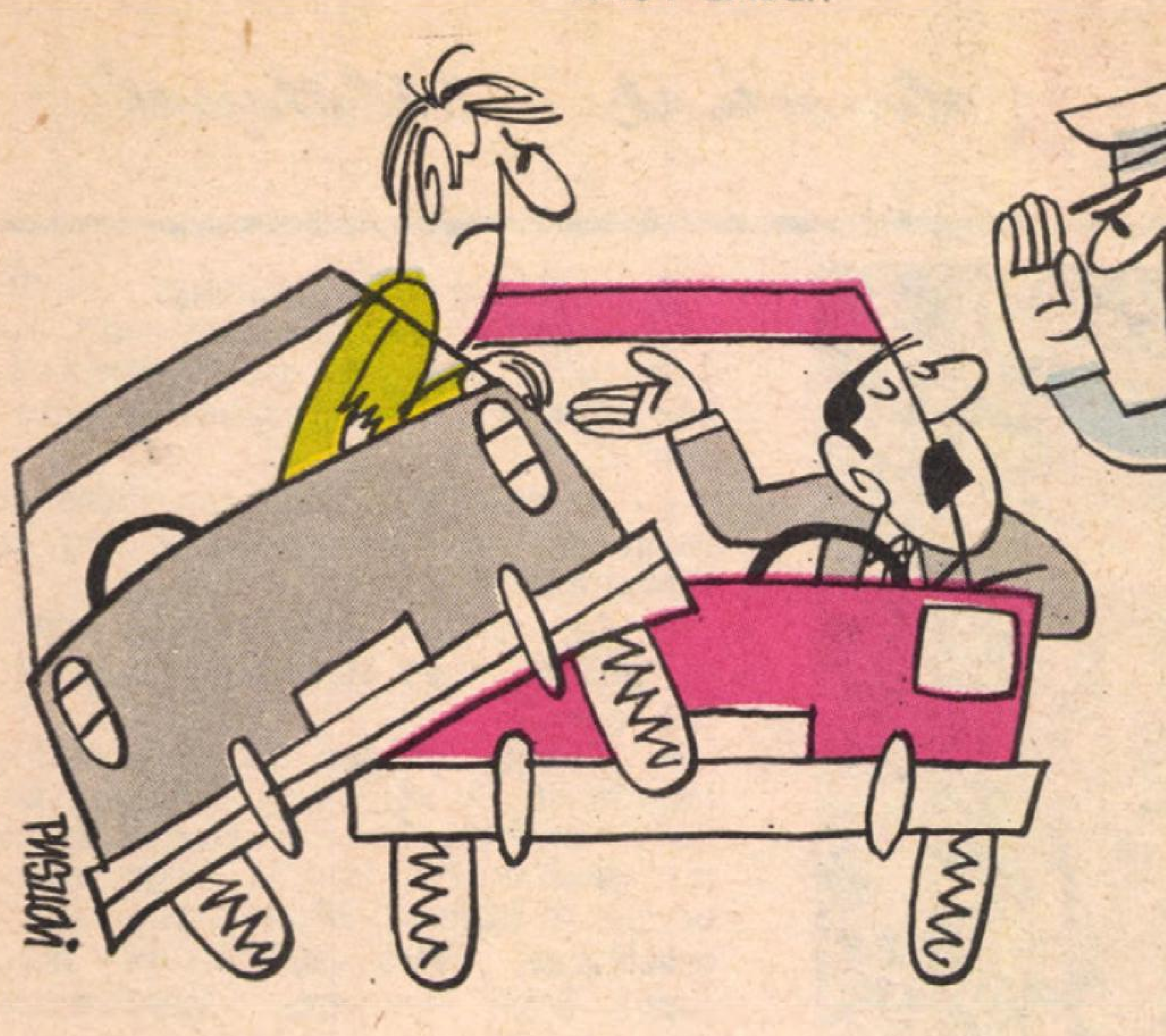
Hitler-tó! Rajniss-folyó! Szálasi út!

Rövidesen eltűnnek Pestről azok az utcanevek, amelyek a fasiszta gazemberek nevét viselték. Mi azonban azt javasoljuk: örök mementónak egyet-kettőt meg kellene tartani közülük. Ajánljuk, hogy a Gyilkos-tó legyen ezentúl Hitler-tó, a Zagyva folyócskát nevezzük el Rajniss Ferencről, a Soroksári utat pedig nevezzük el Szálasiról.

Hogy miért éppen a Soroksári utat?

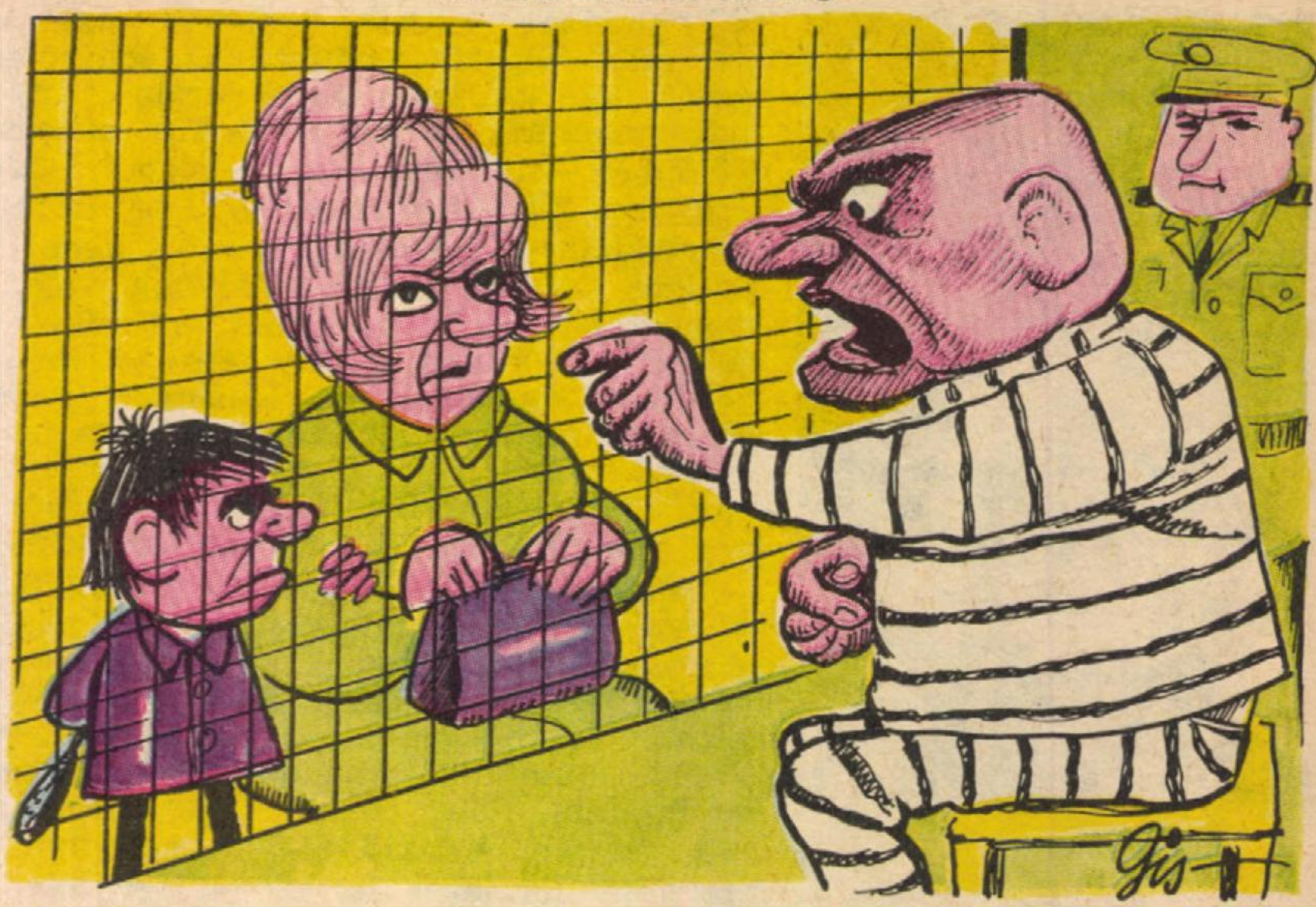
Mert az visz a Vágóhídhoz.

NAGY EMBER

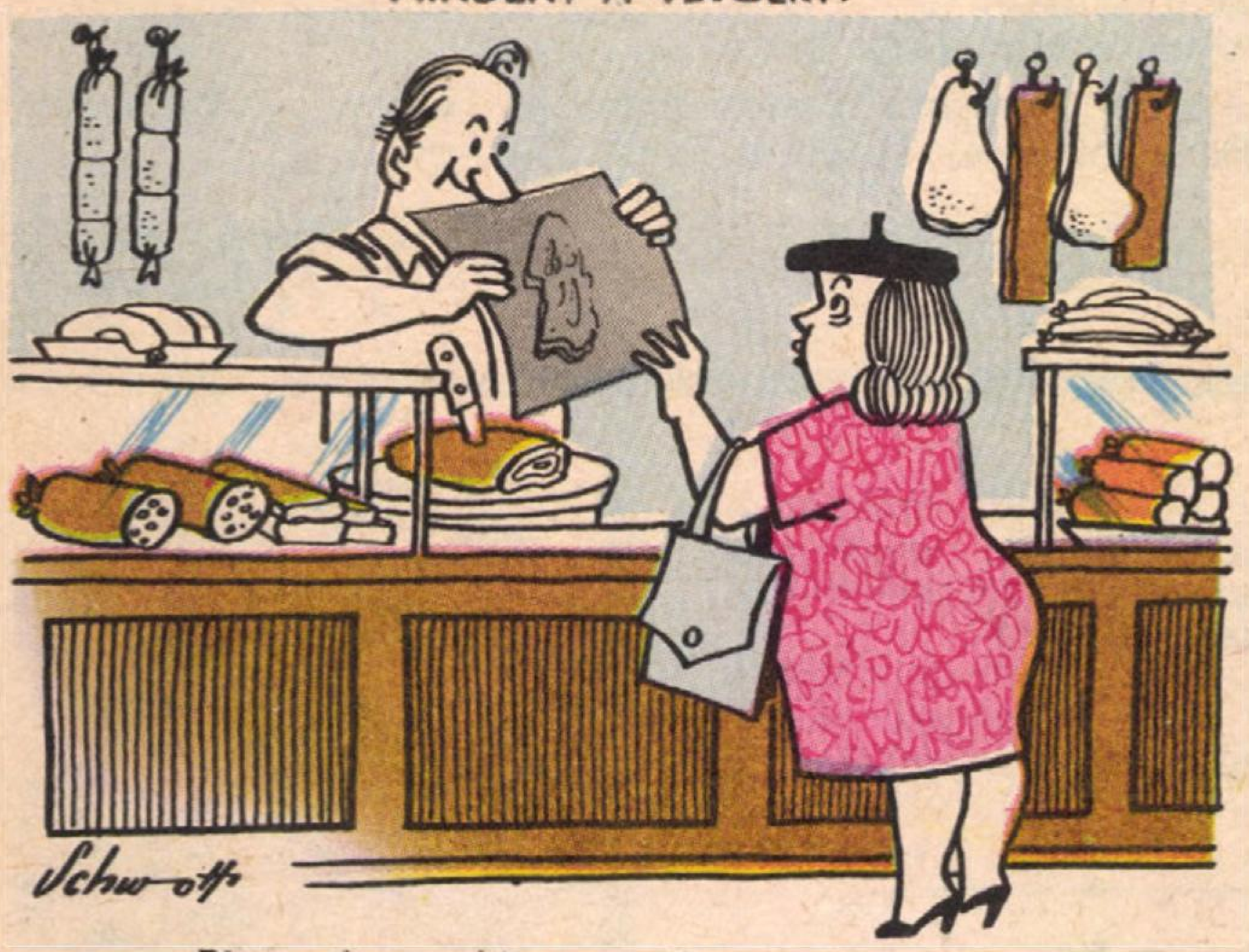
– Kérem, én megszoktam, hogy mindig nekem van előnyöm.

HASZONTALAN KÖLYÖK

– Végy példát rólam. Jó magaviseletemért négy hónappal előbb szabadulok...

MINDENT A VEVŐÉRT!

– Biztos, hogy ebben a húsban nincsen csont?
– Tessék. Itt a röntgenfelvétel!...

HANY EVESEK A HOLDKÖZETEK?

A Hold-utazóknak könnyű dolguk volt, ők csak felkapkodták a Hold felszinéről a különféle göröngyöket, s nem törődtek e göröngyök korával. Nem úgy a tudósok! Hatalmas vita indult meg a különféle kőzetek koráról, s még mindig tart, bár átmeneti megegyezés született, amint azt a WP-hírügynökség jelenti Washingtonból. Nem volt könnyű a megegyezés, mert az egyik párt a kőzeteket 2,6 milliárd évr. becsülte, a másik pedig 3,6 milliárdra, Néhány hónap vagy millió év persze nem számít. Most megegyeztek abban, hogy a kőzetek kora – 3,4 milliárd év. Arany középút!

Egyes tudósok még mindig soknak találják a csaknem három és fél milliárdos kort. Váltig erősitik, hogy ezek a kőzetek nem néznek ki annyinak! A fiatalos külső persze mitsem számit a tudományban.

ARTISTA PARÁDÉ

Ülök Budapest szabadtéri cirkuszában, a kupolás szökőkút melletti padon, és figyelem a műsort. (Ha valaki nem tudná, ez a cirkusz a Blaha Lujza téren van, a Nagykörút és a Rákóczi út kereszteződésében.)

Most éppen egy fiatal artista produkálja magát. Az imént még itt ült a padon ő is, azt hittem, közönséges néző. Farmernadrág, kockás lótakaróból készült ízléses zakó, fülközelben tartott táskarádió. Harangozó Teri IBUSZ-nótája áradt a tranzisztorosból, az, hogy szeretné bejárni a Földet, minden zeg-zugát, többek között át szeretne kelni az Alpokon. Talán ennek hatására tápászkodott fel padszomszédom, és lépett le andalogva a 7-es autóbusz megállójánál az úttestre. Kecsesen átsiklott a kocsik között, odaért a lánccal védett járdaszigethez, unottan átlépett a láncon, ráült, hintázni kezdett. Közben a táskarádiót nem vette el a füle mellől. Ezzel együtt sem volt valami nagy szám, dehát kezdőnél ne legyen túlzottan igényes a nagyérdemű.

Családi mutatvány következik. Apa, anya, háromévesforma kisfiú. Ők pár méterrel lejjebb vonulnak át az úttesten. Csatárláncban. Egymás kezét fogva. Megható jelenet. Egy Moszkvics csikorogva fékez, rájuk is dudál. A gyerek megtorpan, szipogni kezd, ijedten fordulna vissza, de egy erélyes rántás a papa részéről, egy kis füles a mama részéről gyorsan megérteti vele, hogy a művészpálya öntudatos és szilárd fegyelmet követel, a számot végig kell csinálni! A történelem az érett felnőttek magatartását igazolja, ép bőrrel evickélnek fel a járdaszigetre.

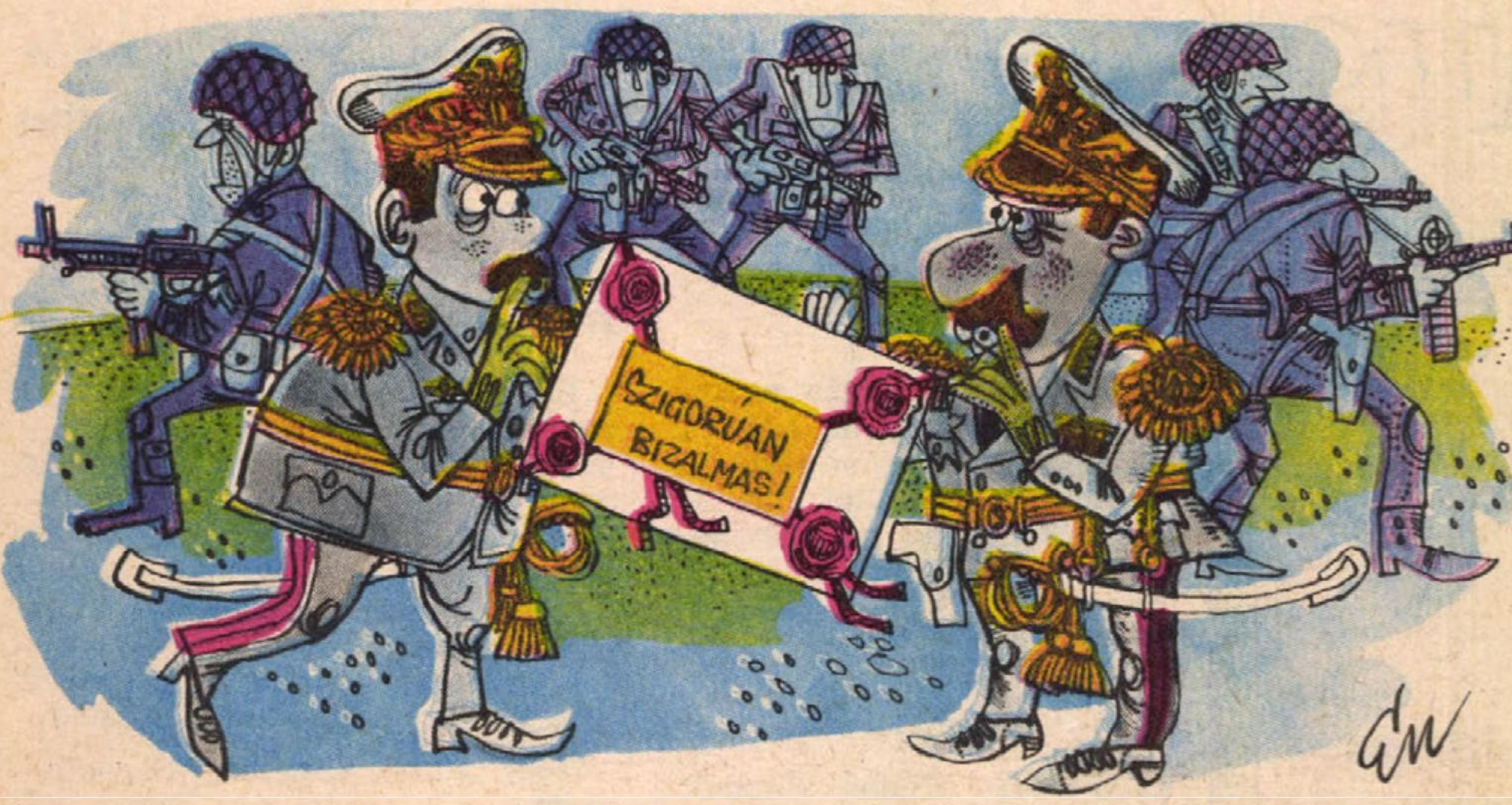

Világattrakció a porondon. Akarom mondani, az úttesten. Töpörödött, sötétruhás hölgy, bal kezében bot, jobbját teli szatyor húzza le. Alig tud járni, száz-százhúsz évesnek saccolom. Merészen lép le a járdáról, egy modortalan fickó rákiabál, hogv elment-e a jó esze, de ő zavartalanul totyog a lánc felé, megcélozza a hulladékgyűjtő kosarat, nem néz sem balra, sem jobbra. Igaza van, minek strapálja magát, ha nem jön jármű, megússza, ha meg jön, úgyis elüti. Szerencsésen odaér a lánchoz. Megpróbálja átlépni, nem megy. Megpróbál átbújni alatta, nem egy. Hiába, nem hajlik már úgy a dereka, mint menyecske korában. Rövid tűnődés után elindul hát a járdasziget mellett visszafelé, a belső forgalmi sávban, szembe a forgalommal. Bottal, szatyorral. A terelőoszlopnál végre belül kerül a láncon, fel a járdaszigetre. És most jön a meglepetés! Kiderül, a néni nem akar villamosra szállni. Átvág a síneken, megfenyegeti botjával a szemtelen villamost, amelyik éppencsakhogy meg tudott állni előtte, aztán a túlsó járdasziget kerítésénél is bemutatja átbújási, illetve átmászási kísérletét, hátha ott alacsonyabban, illetve magasabban van a lánc, mint ideát. És minthogy nincs se lejjebb, se feljebb, végigtipeg a lánc mentén, ismét lelép az úttestre, átbotorkál a másik oldalra. És megy a Klauzál utca felé! Igen, a Klauzál utca felé! Négyszer vállalta az életveszélyt, hogy valamivel hosszabb úton, kerülővel, több idő alatt jusson el céljához, mintsemhogy a Rókus melletti hivatalos, jelzőlámpával biztosított, fehér csíkokkal felfestett gyalogátkelőhelyet használja!

És pereg tovább a műsor, újabb meg újabb artisták lépnek szólóban, csoportosan a porondra, mutatják be hátborzongató számaikat. Oly erős a művészetbe vetett hitük, hogy az sem veszi el kedvüket a mutatványtól, ha a túloldalon rendőr áll. Türelmesen megvárják, míg egy kevésbé tapasztalt társukra rásípol, magához inti s miközben a rend őre szalutál, magyaráz, oktat, nevel az árkádoknál, ők bemutatják produkciójukat az EMKE-büfé magasságában. És a sikeres mutatvány feletti örömüket még tetőzi, hogy túljártak egy hatósági közeg éberségén, akinek nincs érzéke a cirkusz-művészethez.

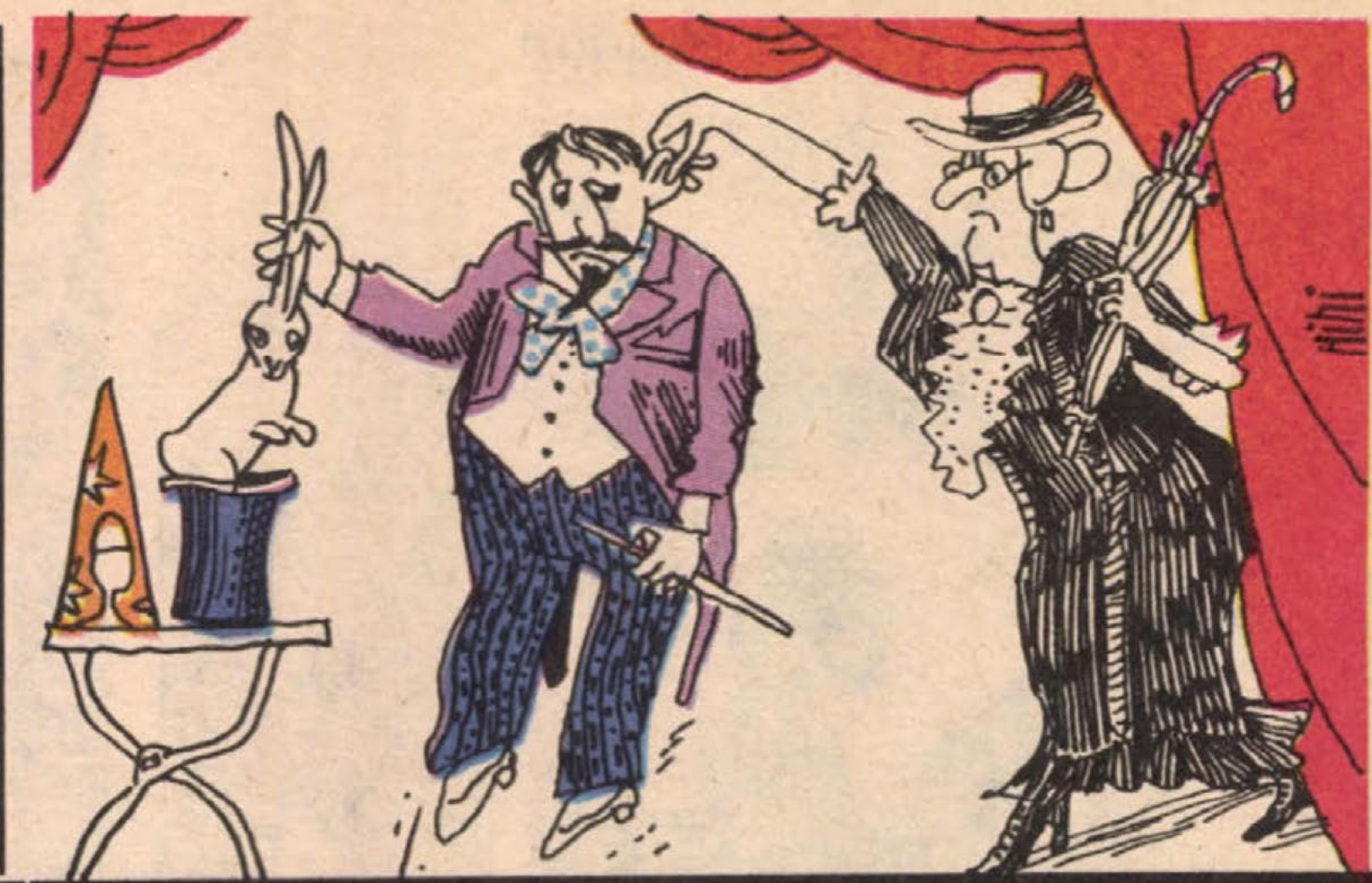
Kürti András

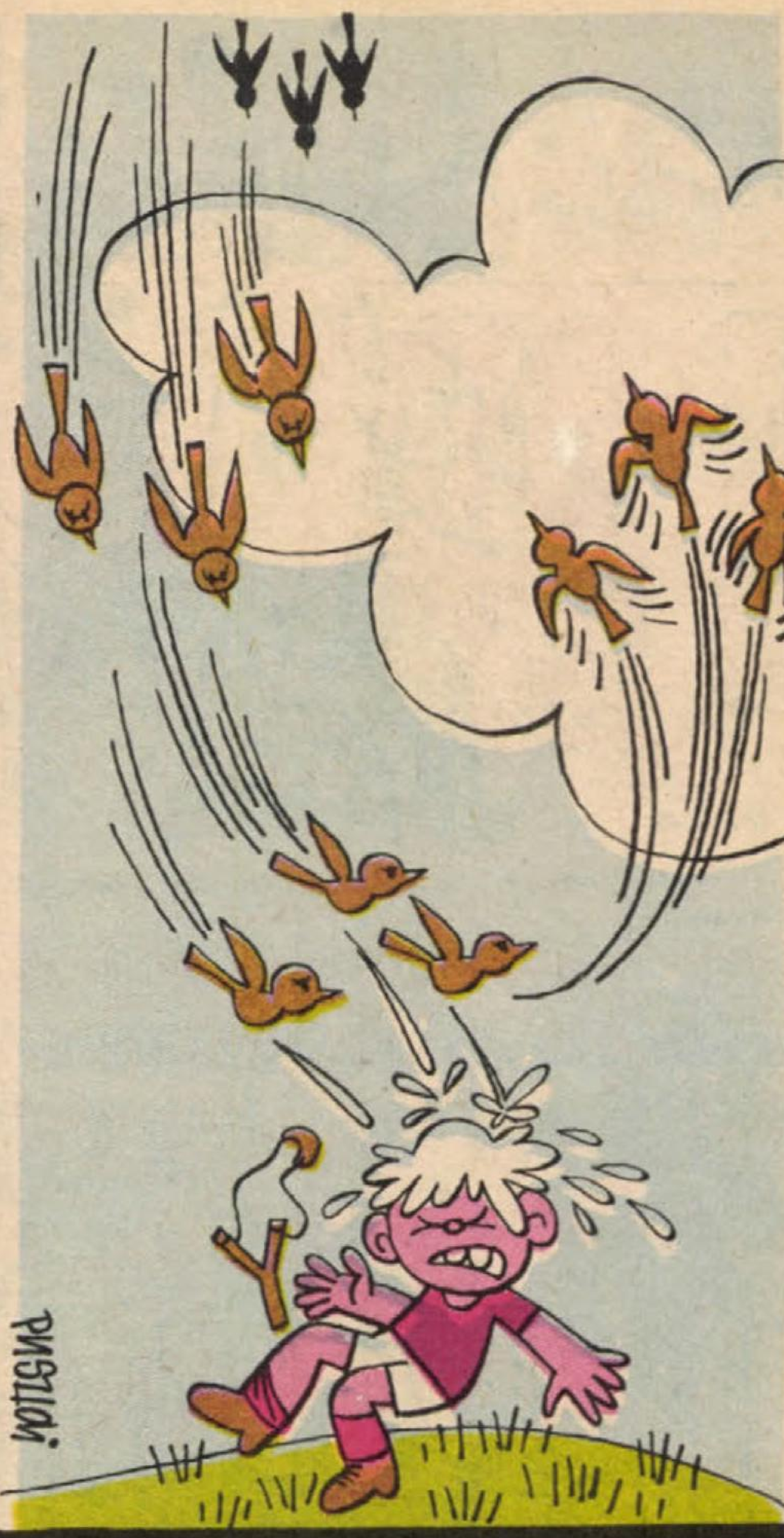
HADITITOK

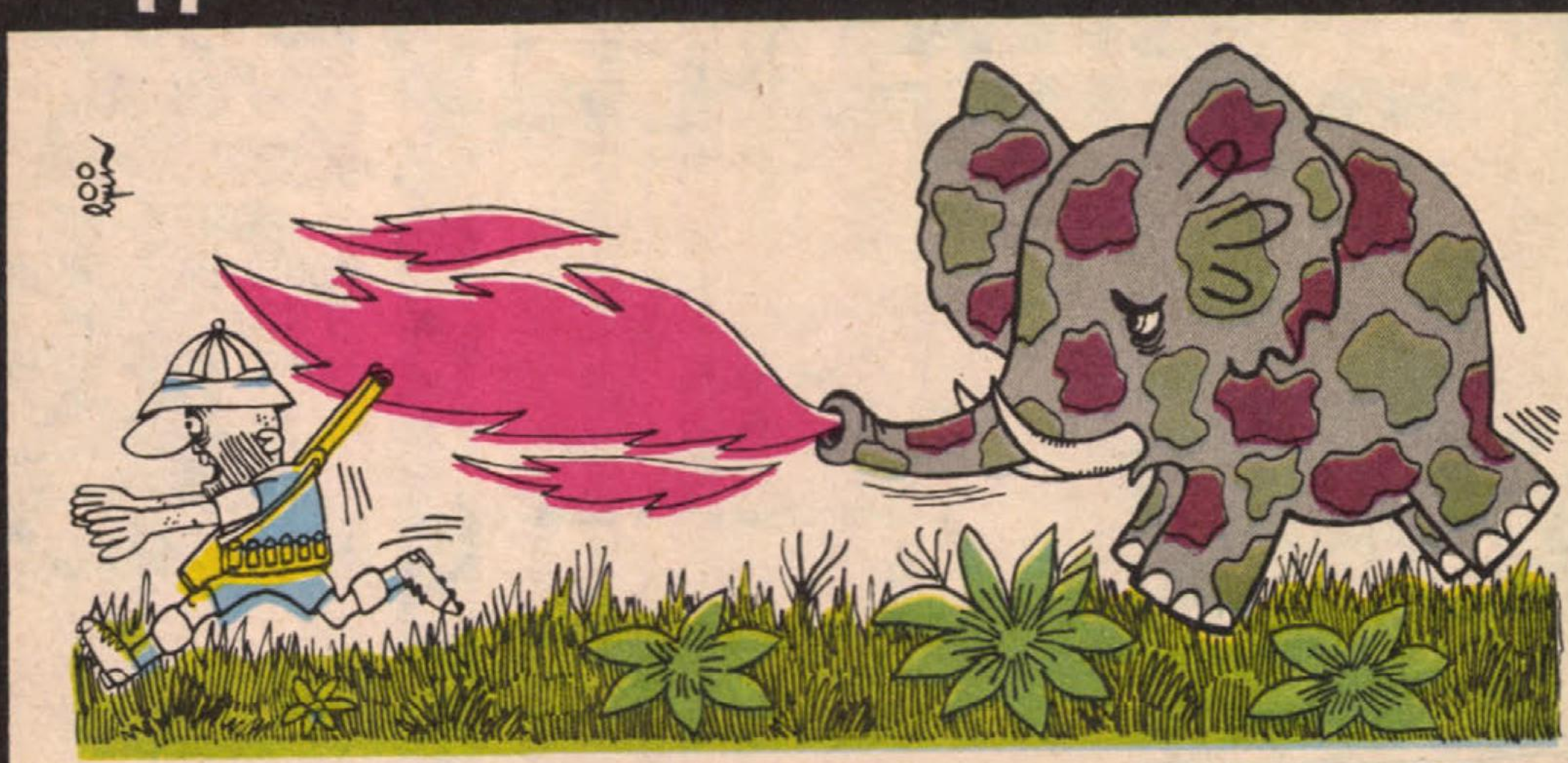

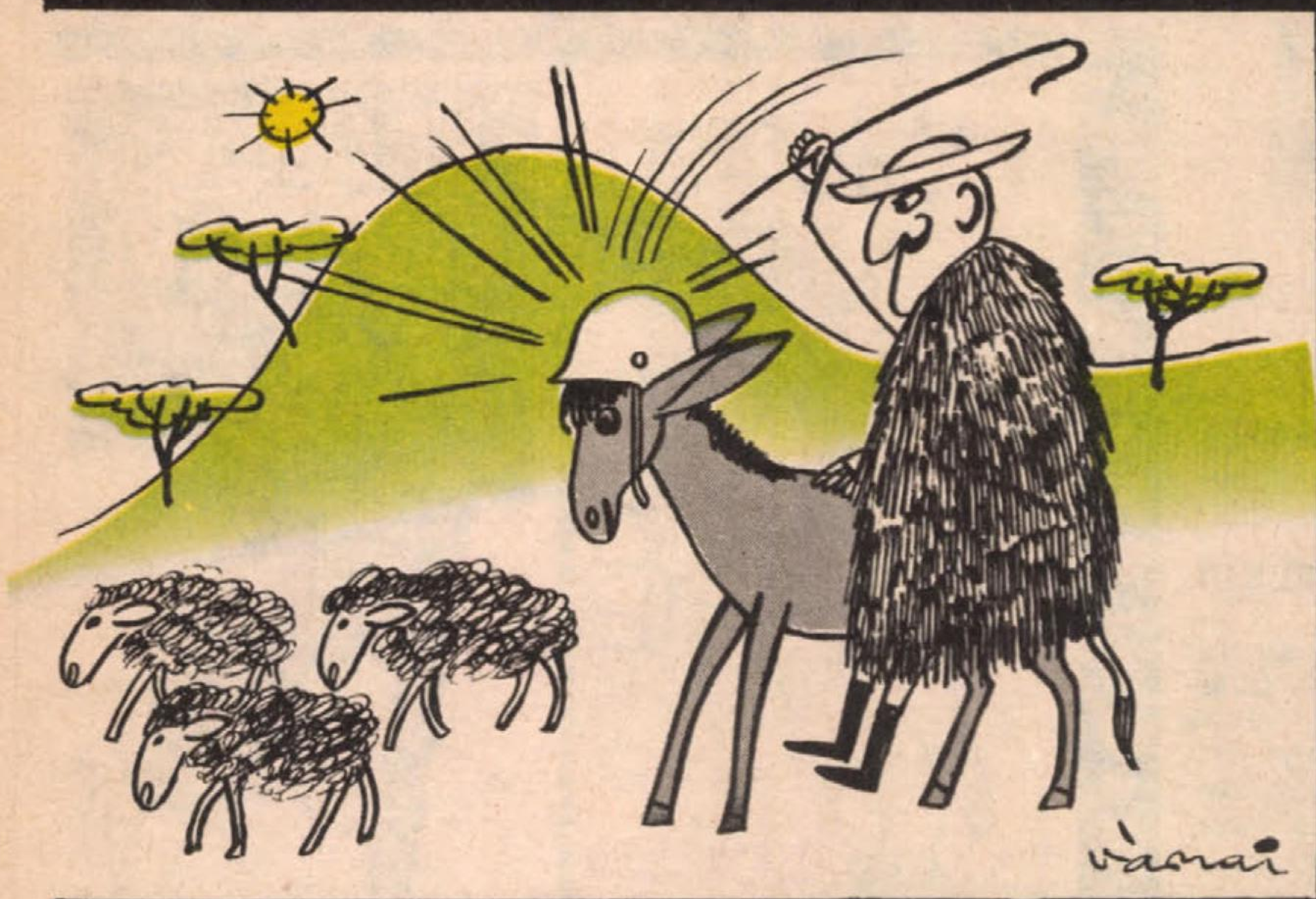
– Annyira bizalmas, hogy még a felbontás előtt elégetendő!

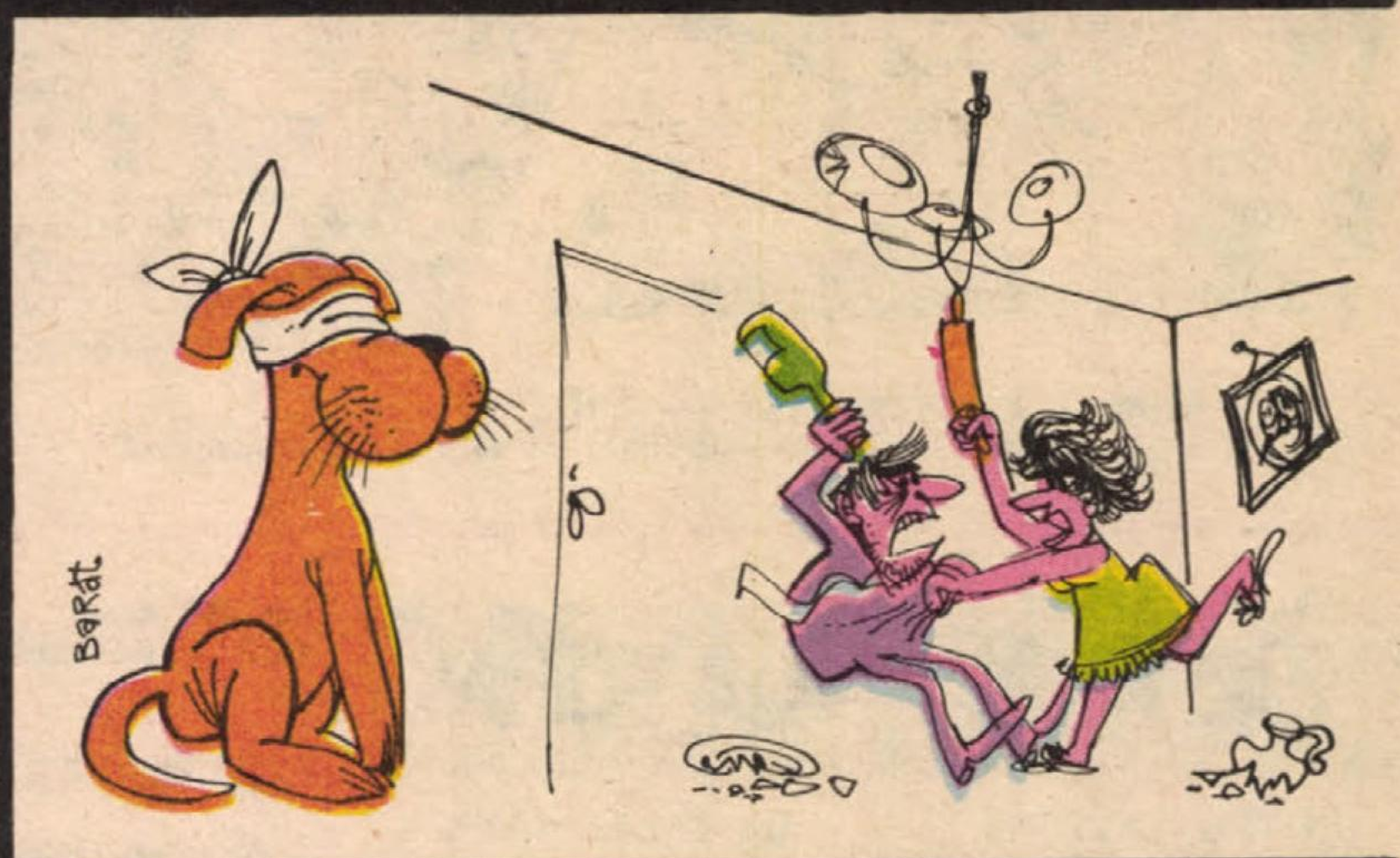
ÁLLATVÉDELEM

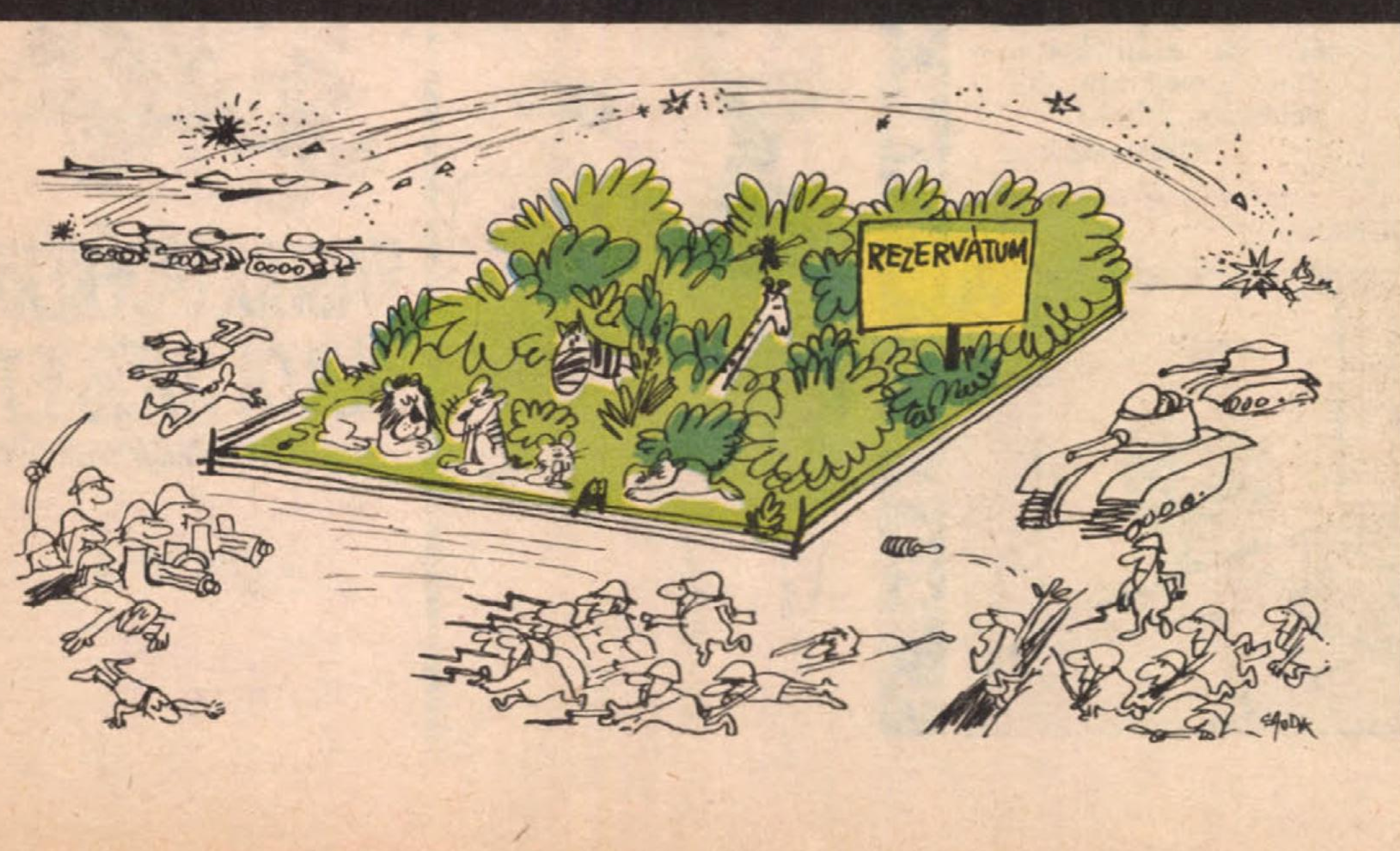

HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, PUSZTAI, VÁRNAI, BARÁT, SAJDIK, SZŰR-SZABÓ

A VÁLOGATÓS

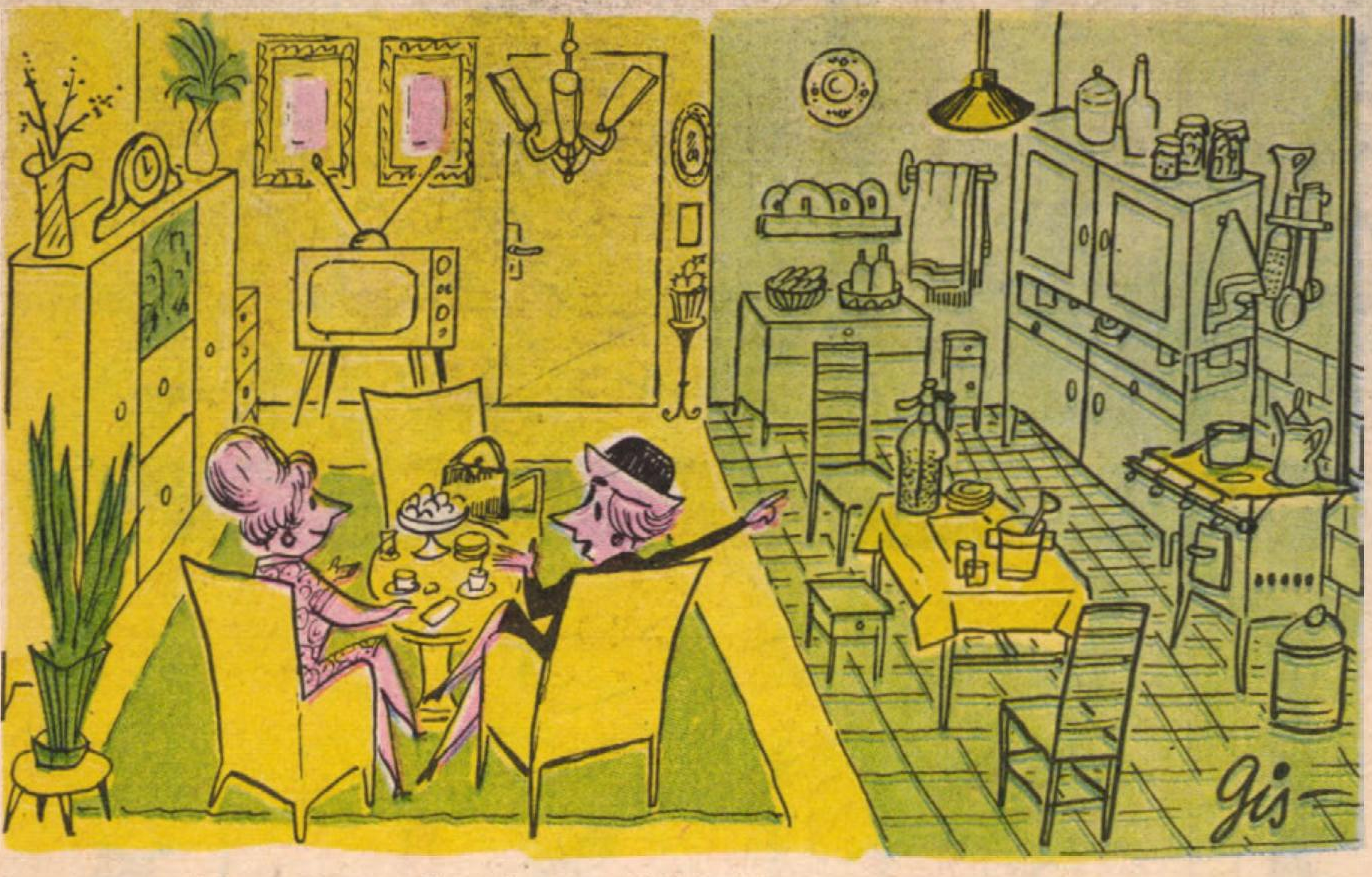
– Tudna nekem valami ipszilonnal kezdődő árut adni?

SZÜLETETT BEOSZTOTT

– Osztályvezető kartárs szárnyakat ad az embernek!...

GYENGE ÉPITKEZÉS

– Ugye, itt tavaly még egy fal volt?
– Igen, de tavasszal radíroztattunk, és teljesen kiradírozták!

IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

A költő dicsekszik a barátjának:

– Képzeld, most hallottam, hogy megduplázódott az olvasóim száma!

A barát:

– Talán megnősültél?

ezt olvastam

UNITED NATIONS

A Ludas egyik humoreszkjéből: „Kitűnően megért minden nációt, az oroszt, a lengyelt, a *csehszlovákot*..."

Érdekes, én az utóbbi nációt őszintén szólva kettőnek nézem, pedig bizisten nem vagyok részeg. Ezt az állításomat azzal is alátámaszthatom, hogy Csehszlovákiából, becsületszavamra nem látok egynél többet a térképen.

EGY TEMPLOM PÁLYAVÁLASZTÁSI GONDJAI

A Dunántúli Naplóban jelent meg az alábbi hirdetés: „Eladó Turonyban kis családi ház, *méhészetre alkalmas templom mögött.*"

Erről csak annyit, hogy mint a Hazafias Népfront feltétlen támogatója, én is híve vagyok a teljes vallásszabadságnak. De nem a méhekének!

ÚJ TALÁLMÁNY

A Népsport arról tájékoztat, hogy a kézilabdázó gyermekek legtehetségesebbjeit az idén két *rostán* láthatják a szakemberek: júniusban és decemberben. A cikkecske címében ezzel szemben ezt olvassuk: *„Mágnes* — kétszer egy évben."

Minthogy a szövegben mágnest még vaslámpással sem találtam, föltételezem, hogy valaki a lapnál feltalálta a mágneses rostát, amely kézilabdázáshoz nélkülözhetetlen.

KOMMENTÁR NÉLKÜL

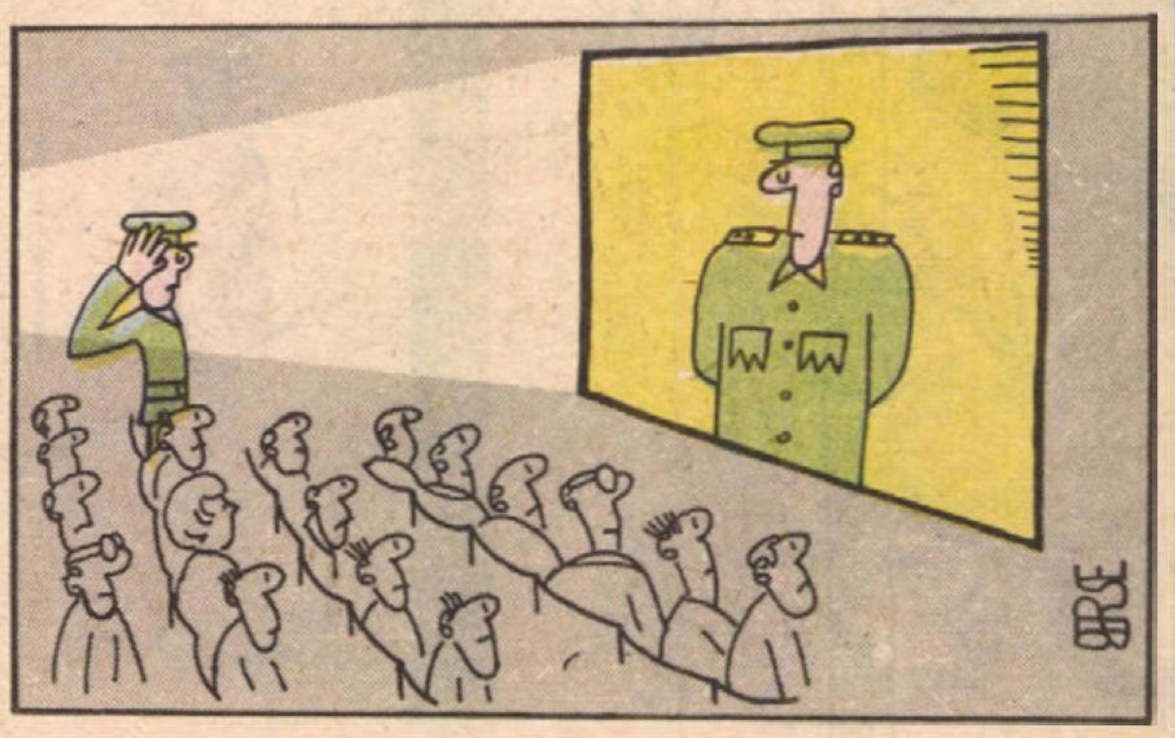
Az Esti Hírlap szerint „egy év alatt *340* találmányt jelentettek be az Országos Találmányi Hivatalnál szabadalmaztatásra. *Ebből 1516* a hazai és *1924* a külföldi találmány."

NEM ÉPPEN FESTŐI

„Ma megnyílt képzőművészek kiállítása" — dermeszt meg egy hír. Sebészek, S.O.S.!!!

Timár György

ÚJONC

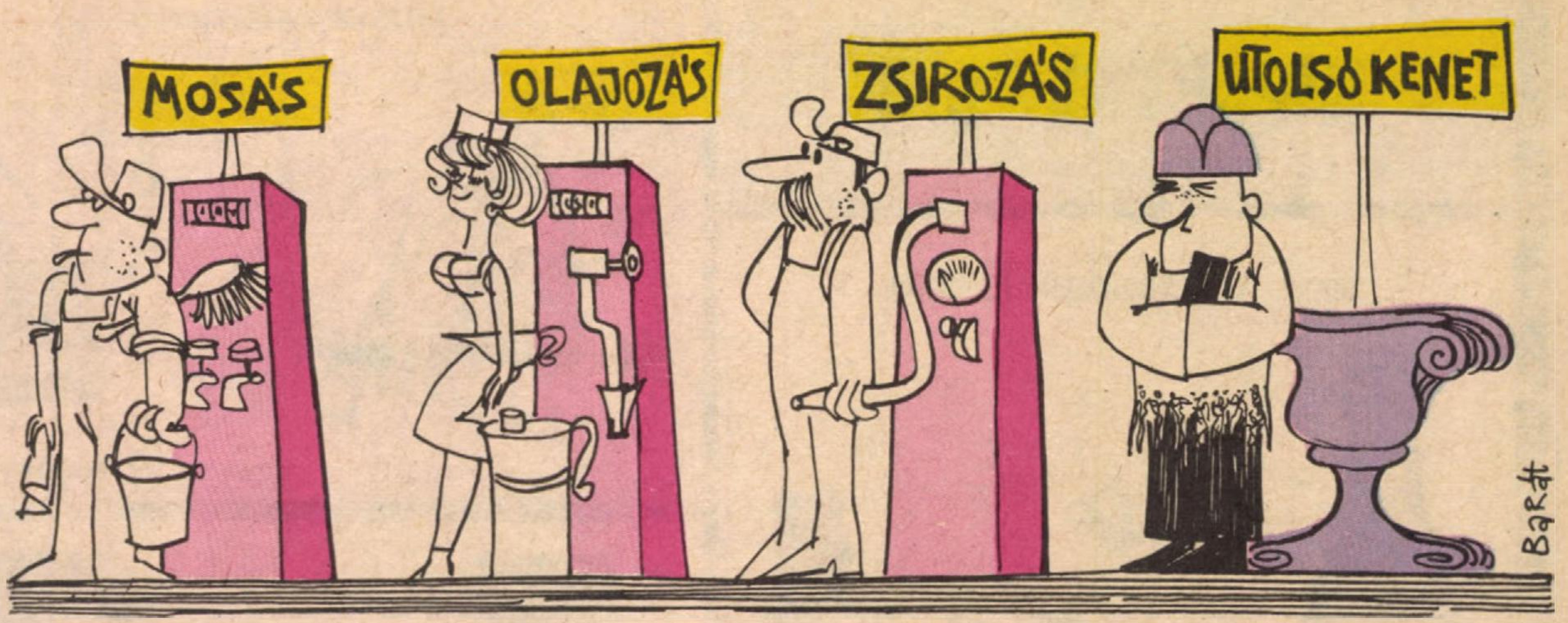

HIRDETÉSEINK • HIRDETÉSEINK • HIRDETÉSEINK • HIRDETÉSEINK

TÖKÉLETES SZERVIZÁLLOMÁS

RÖVIDZÁRLAT

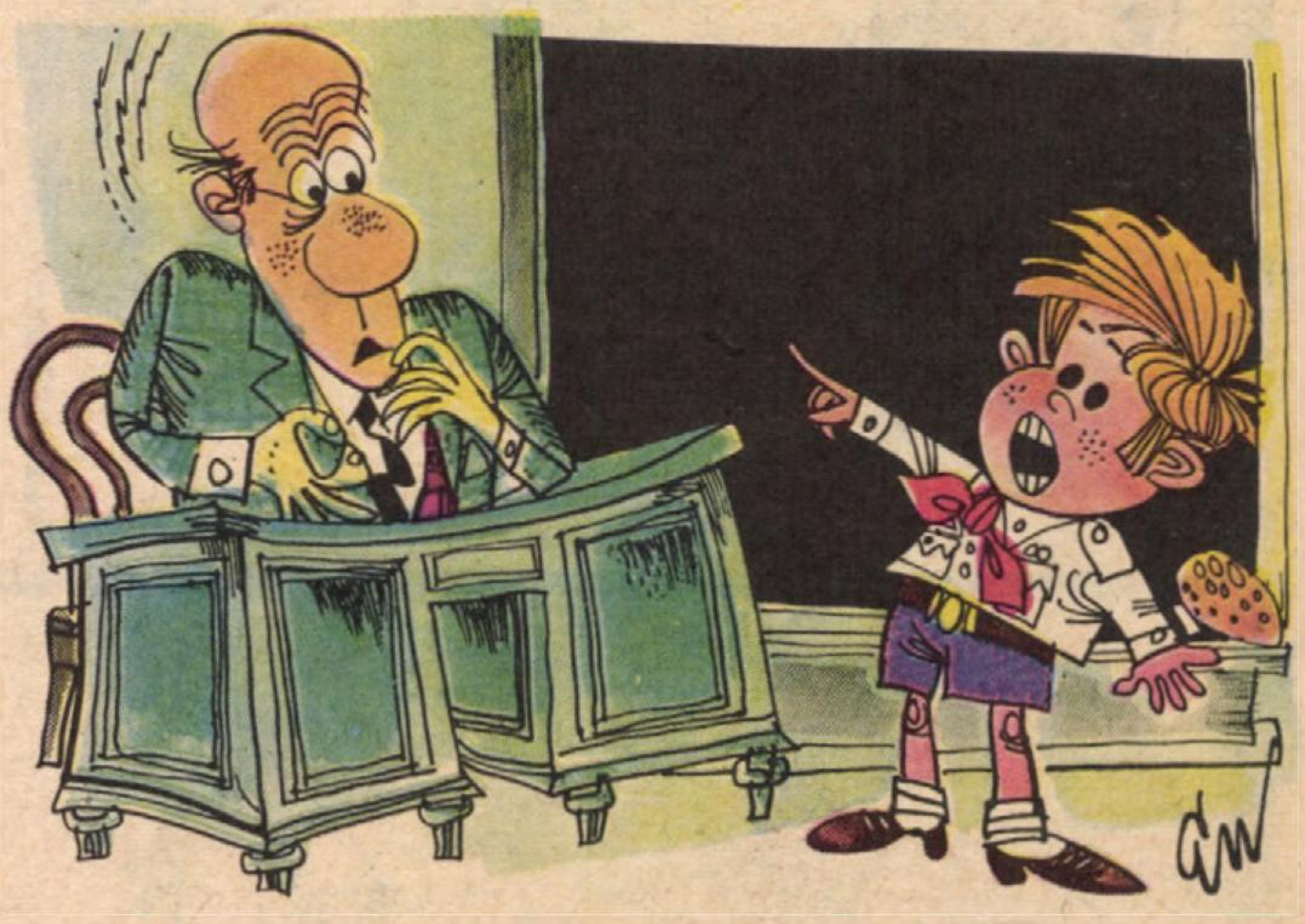
Szerelmem! – dőlt a nő az ágyra,
bókokra várva, csókra vágyva:
a férjem görbe, göthös, vékony,
hej, szívem
te vagy az én biztosítékom.

De aztán jött a rövidzárlat,
a férj váratlan hazafáradt,
s bár egy kicsit habozott még ott,
a helyszínen
kivágta a biztosítékot.

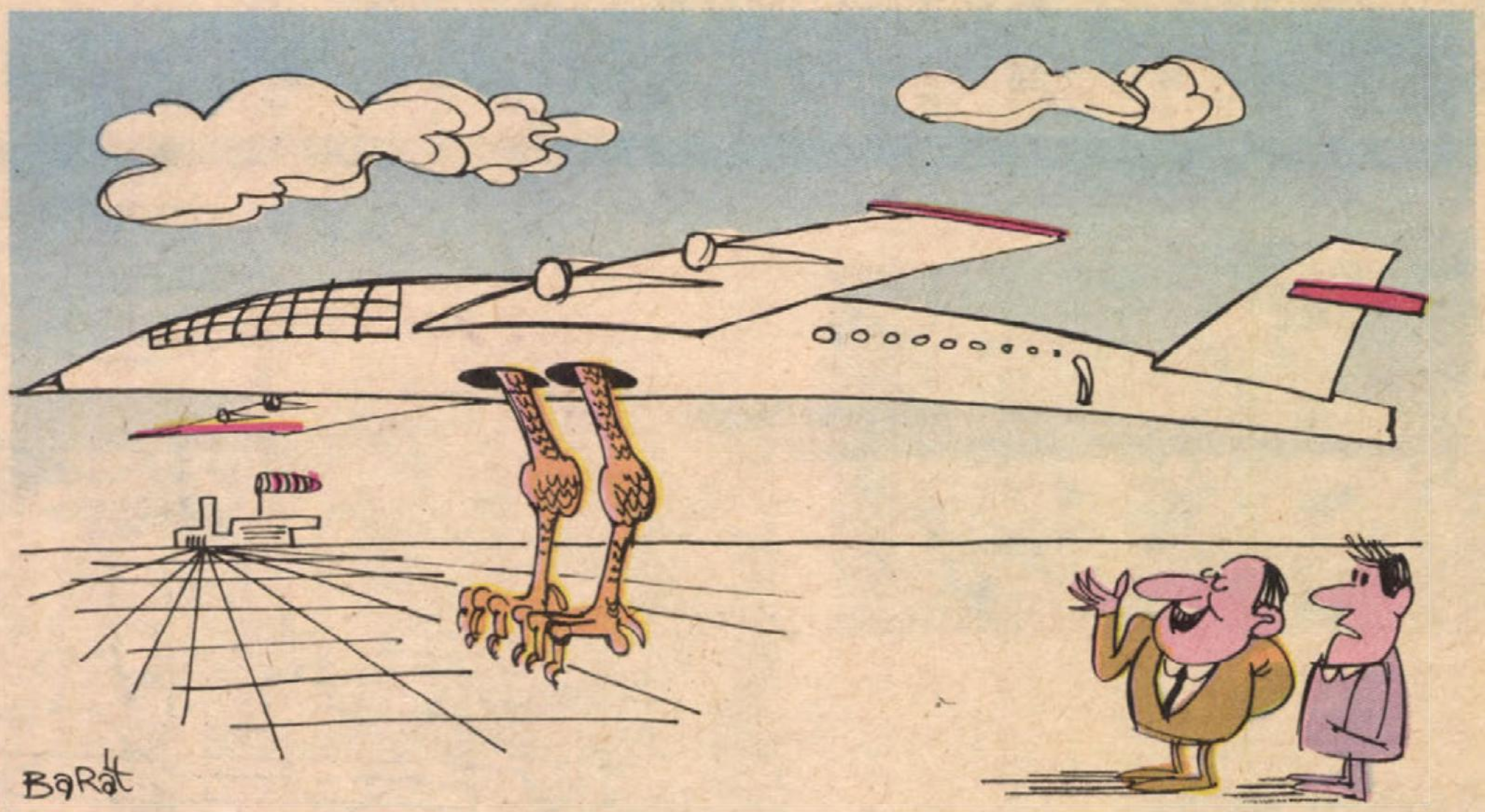
Szőnyi Zoltán

A PSZICHOLÓGUS GYERMEKE

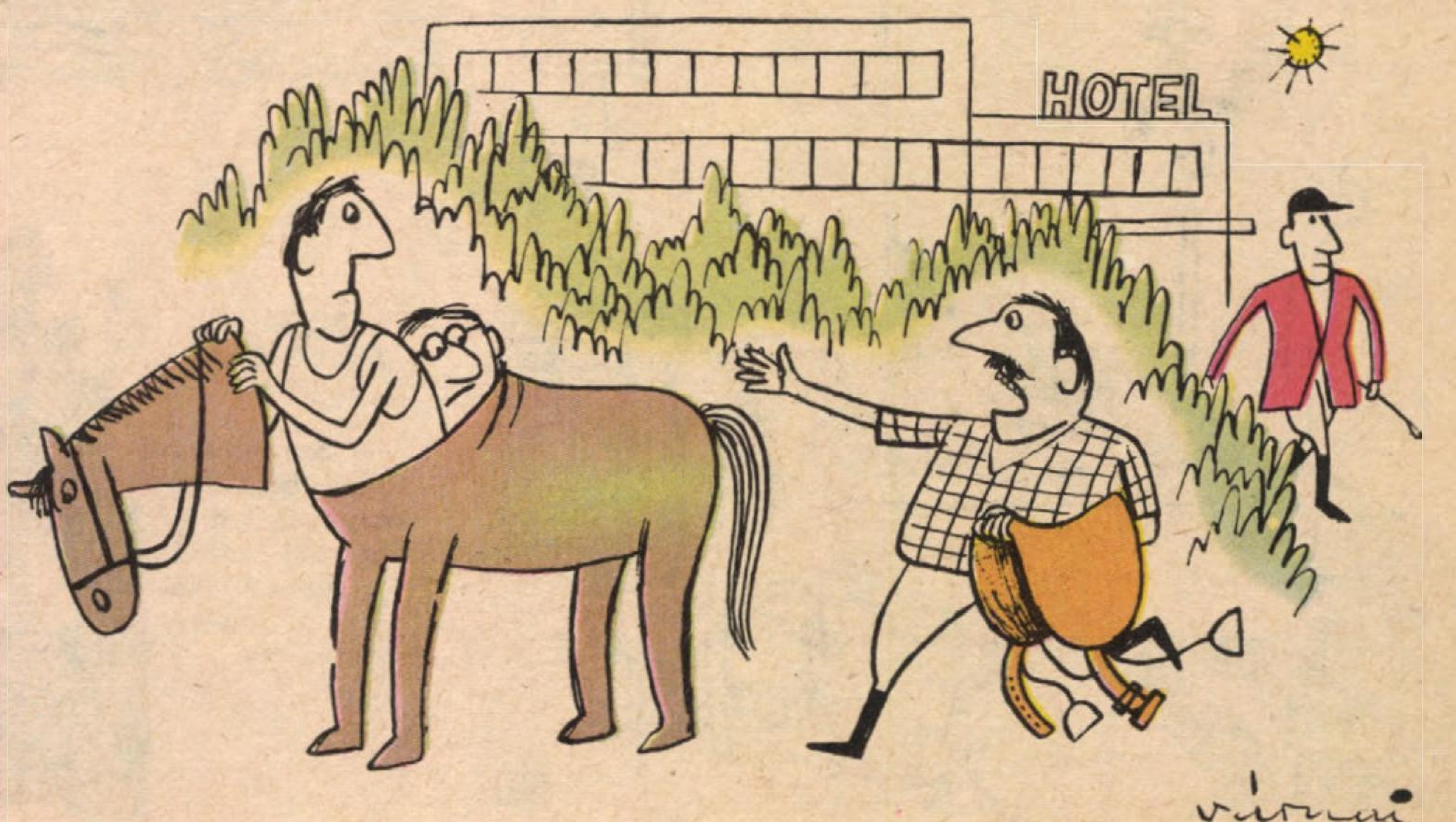

– Feleletem értékelésénél az ön véleményalkotását káros, szubjektív tendenciák rossz irányban befolyásolták!

IPARI FORMATERVEZÉS

– Még van egy-két konstrukciós problémánk, de aztán beállíthatjuk a tojáshozam emelésére is...

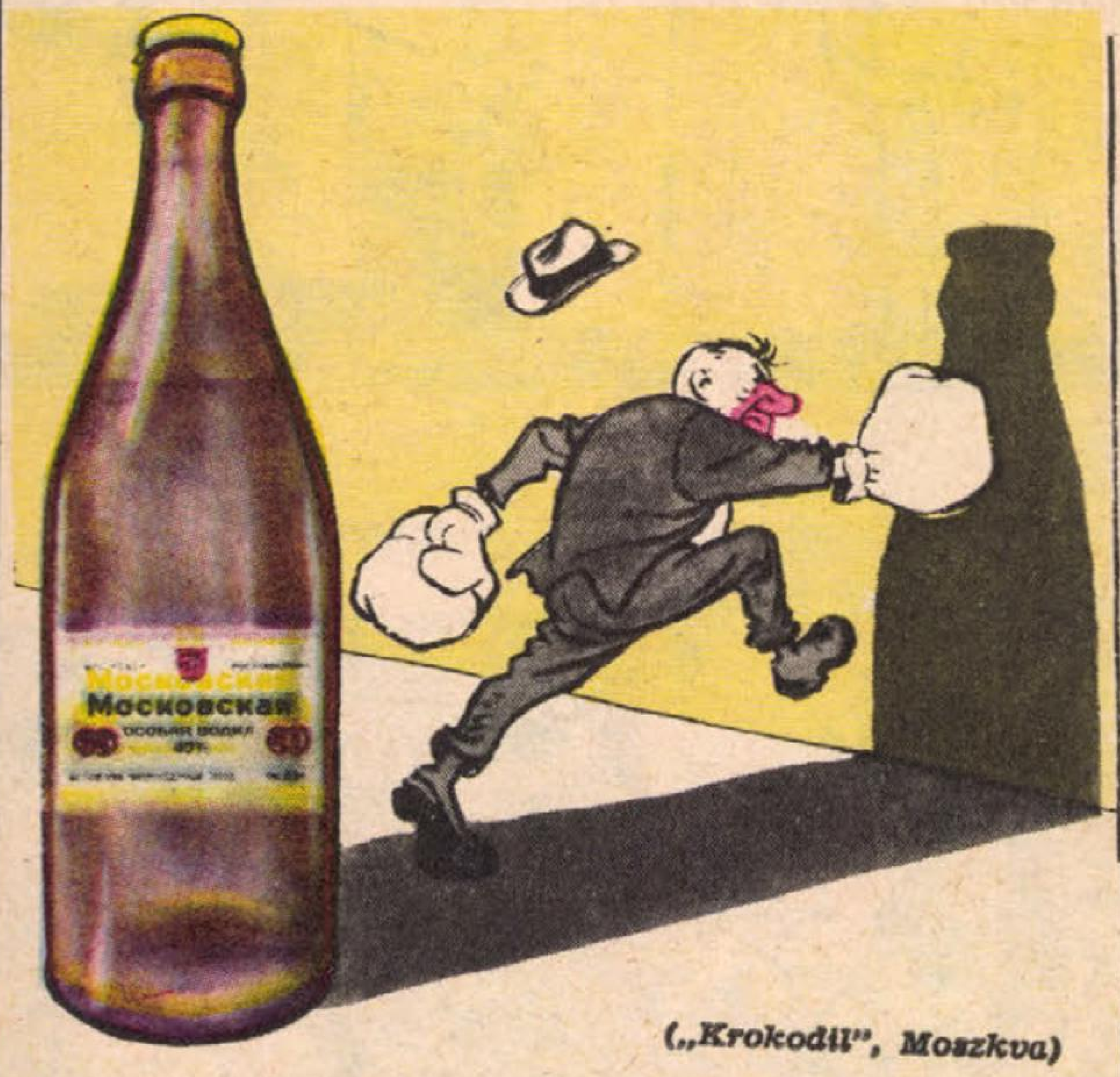

KEVÉS A LÓ A LOVAS-ISKOLÁKBAN

– Siessetek már, az a svéd vendég mindjárt itt lesz!

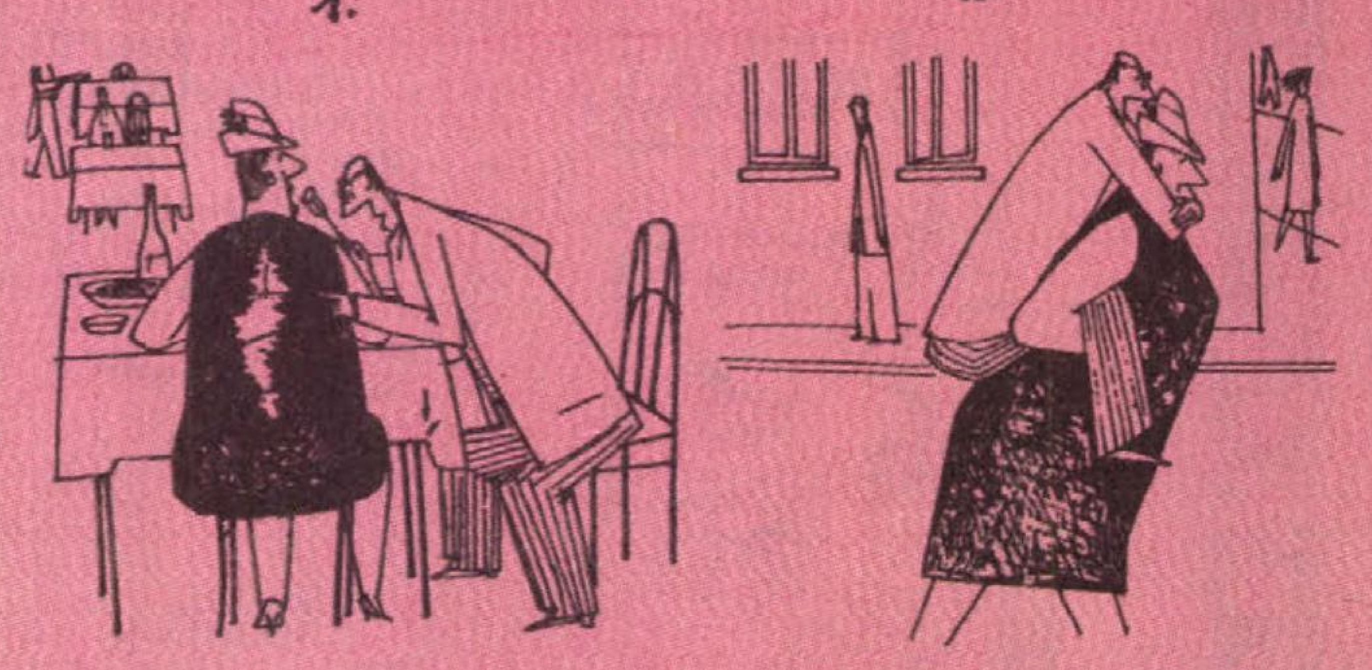
IMPORT HUMOR

HARC AZ ALKOHOLIZMUS ELLEN . . .

(„Krokodil", Moszkva)

ETTERMI KATASZTRÓFA

(„Eulenspiegel", Berlin)

— Nem gondolod, hogy lassan unalmas leszel a gyermeki lelkeddel? . . .

(„Ici Paris")

TURISTA-ÚT

(„Dikobraz", Prága)

SZILÁNKOK

MAGÁNY

Szegény L.-nek még egy barátja sincs, akivel néha összeveszhetne.

— o —

PECH

Brahovácz újságolja:
— Képzelje, a sógornőm lányának, Kovácsnénak gyermeke született. Sajnos, a kisfiú pont úgy néz ki, mint az apja.
— Ez miért baj?
— Mert a gyerek nem Kovácsné férjére hasonlít.

RENDELŐBEN

Ismerősöm, az üzemi orvos meséli:
— Tegnap bejött hozzám a rendelőbe a gyár Don Juanja. Megvizsgáltam. Megállapítottam, hogy láza van. Közöltem vele: most azonnal hazamegy és ágyba fekszik. Erre így válaszolt:
— Tessék mondani, egyedül vagy társaságban?

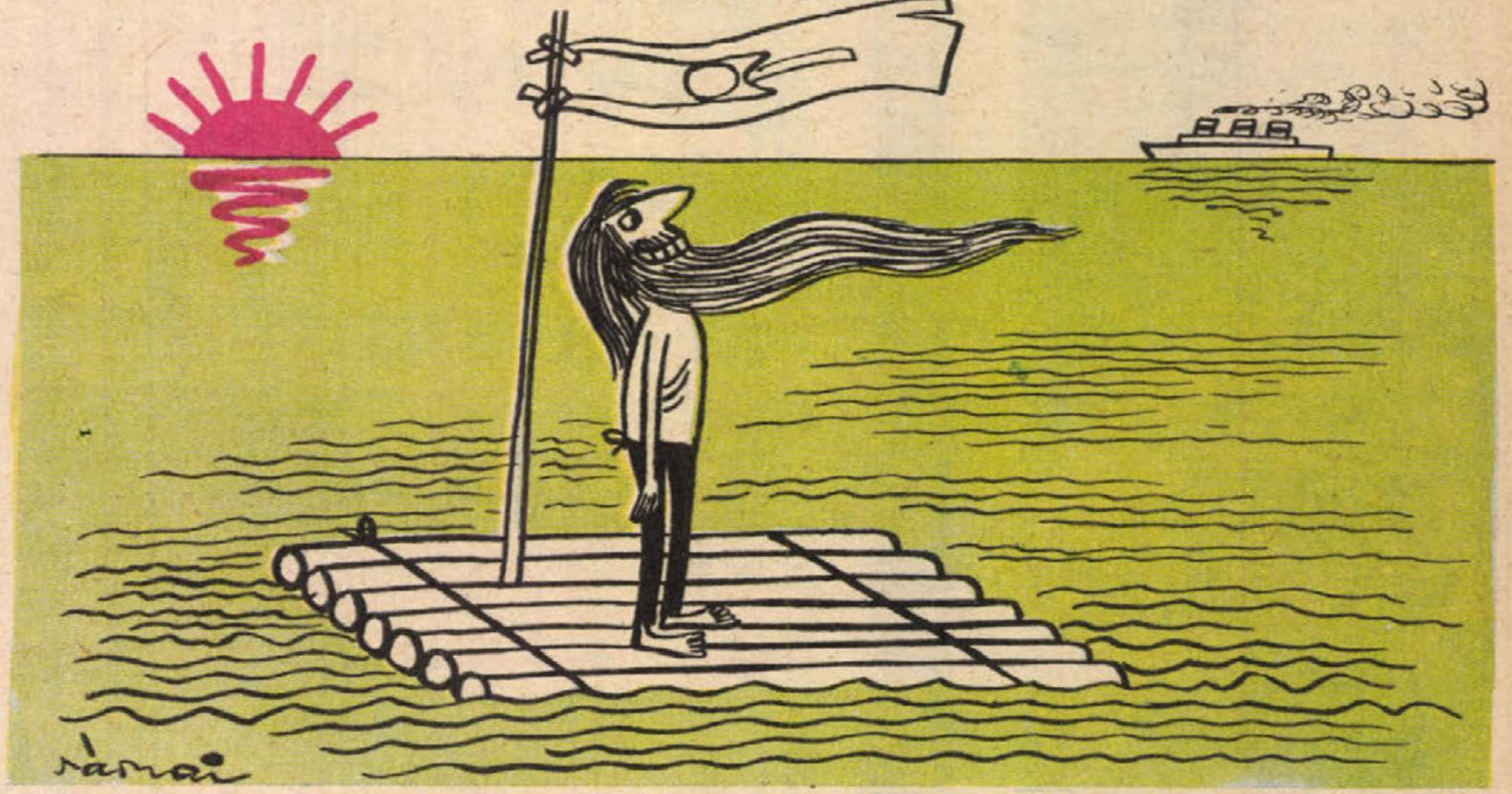
G. Sz.

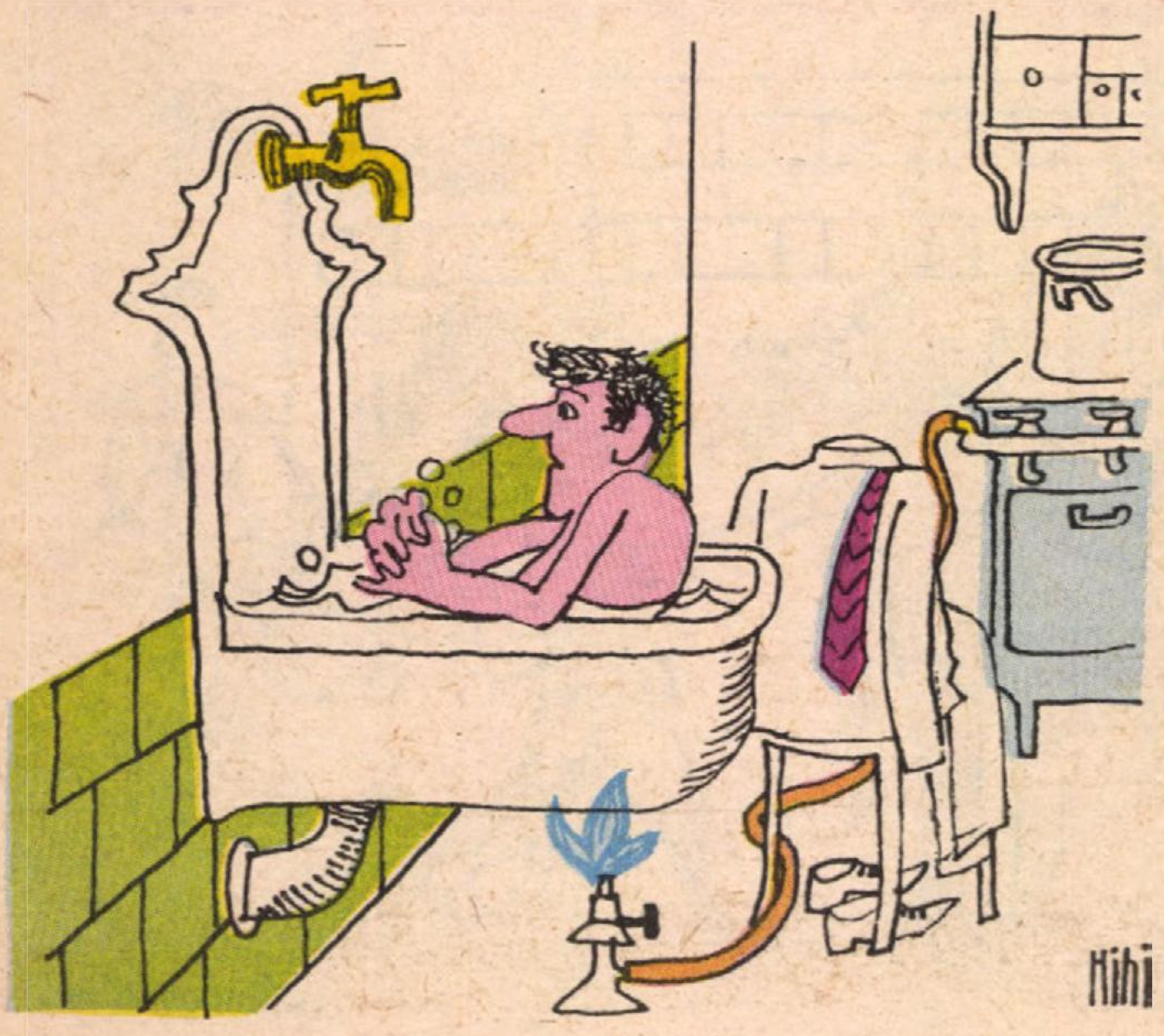
A HIRDETÉS HASZNA

Egy angol klubban két gyáros beszélget:
— Tegnap feladtam egy hirdetést, hogy éjjeliőrt keresek a gyáramba.
— Volt eredménye?
— Igen. Mára virradóra betörtek . . .

KETTŐS VÉSZJELZÉS

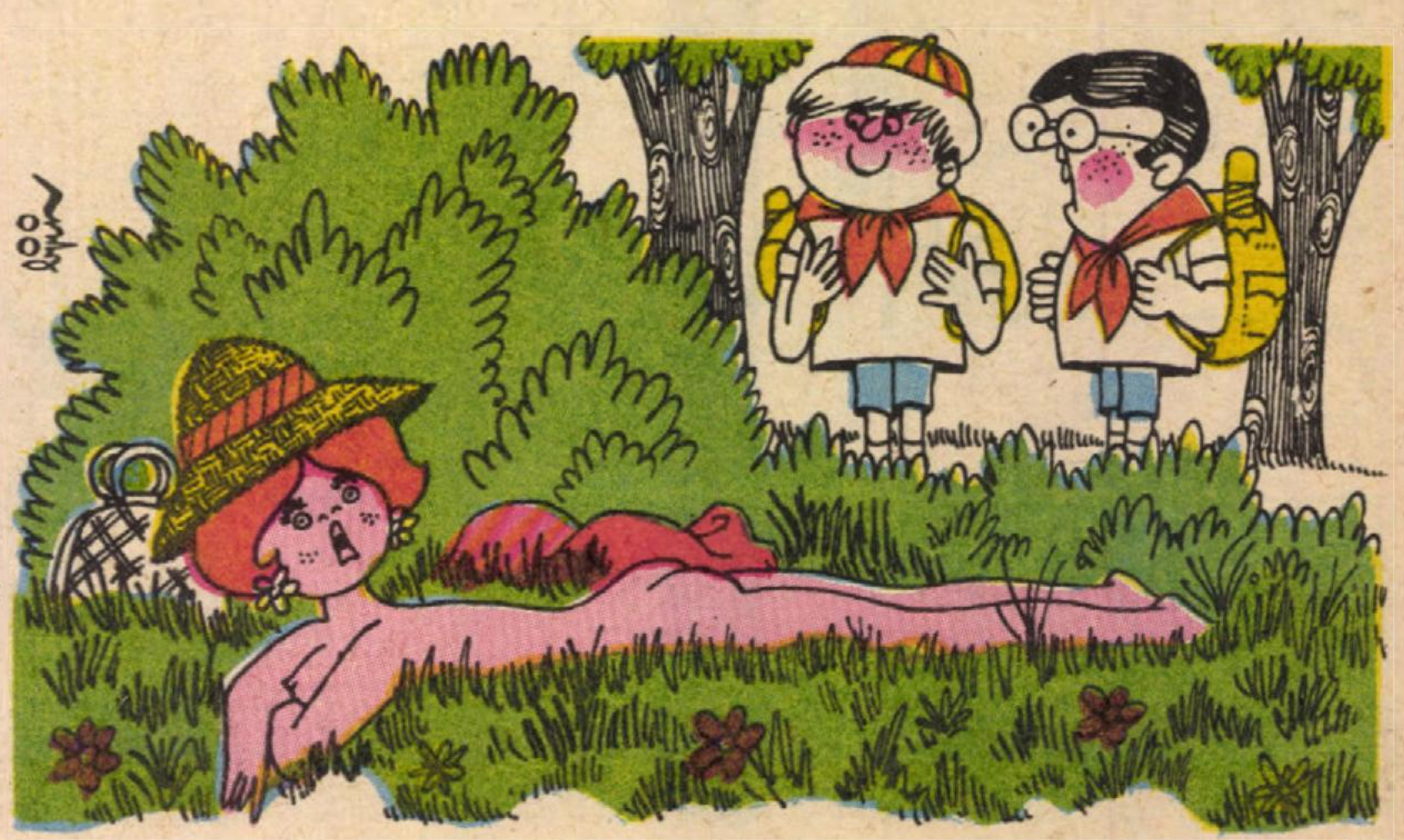

TALÁLÉKONY ALBÉRLŐ

OSZTÁLY-KIRÁNDULÁSON

— Szerintem a tanító bácsi erre gondolt, amikor azt mondta: fedezzük fel a természet szépségeit . . .

CSALOGATÓ

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Maga az ünnepelt?

– Szabad az engedélyét?

– Sok hab várható kevés csapadékkal.

– Vegye tudomásul, hogy itt nem lesz primőrszüret.

RÉBUSZ

123. rejtvényünk megfejtése:

Ősbemutató

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Gömöry István, Kaposvár, Dózsa György u. 22.
Csányi Ibolya, Budapest XIV., Dongó u. 8.
Tamás László, Budapest V., Néphadsereg u. 4.

125. REJTVÉNYÜNK

SZ = N

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb május 25-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

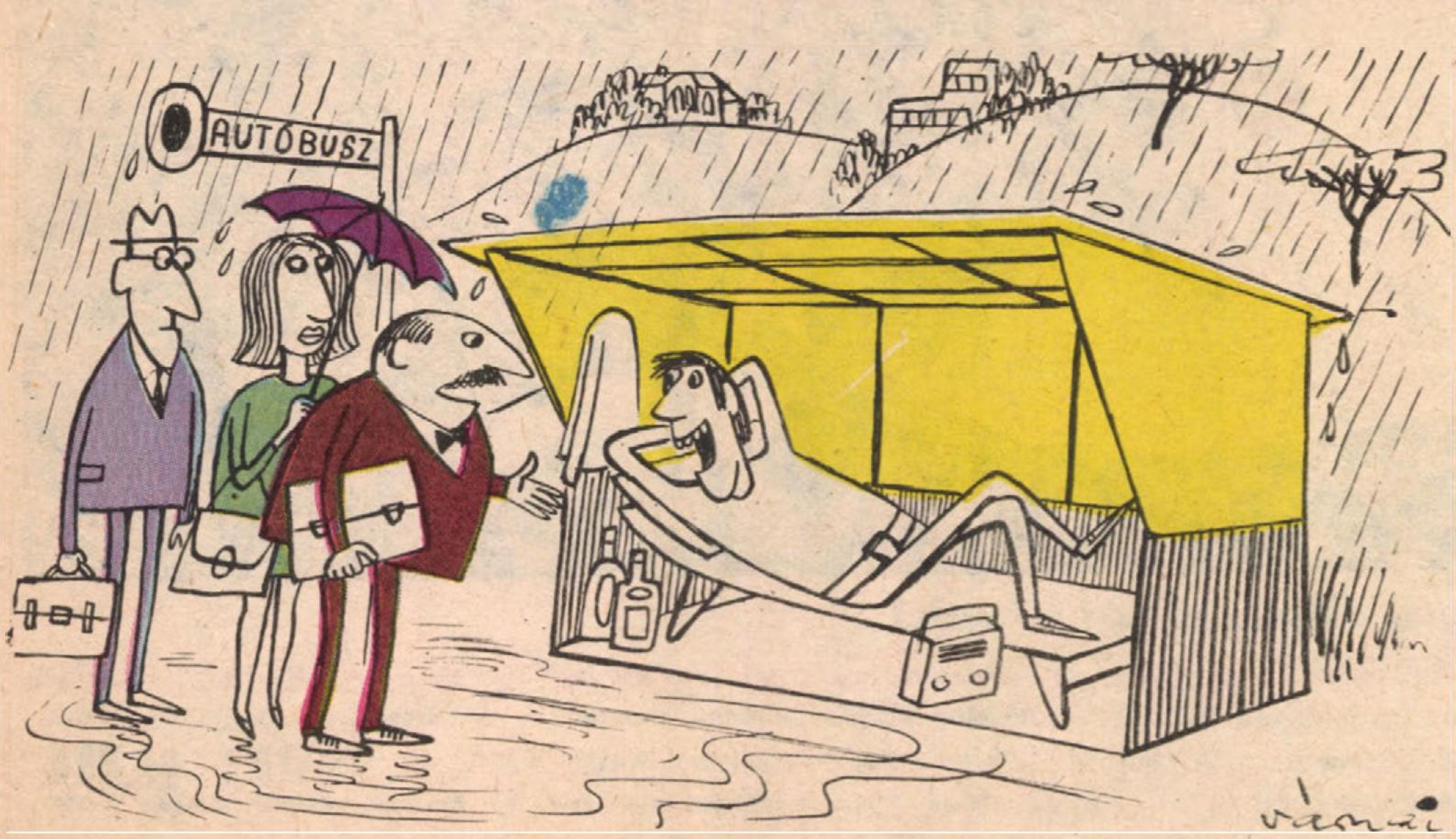
GÁZOLÁS PÁRIZSBAN

Egy nyitott sportkocsi az útkereszteződésben elgázol egy nőt. Az autó – amelynek a volánjánál egy elegáns hölgy ült – pillanatok alatt eltűnik.

Rendőr kerül elő, odasiet az áldozathoz, aki azonban pillanatok alatt feltápászkodik. Szerencsére az ijedtségen kívül más baja nem esett.

– Nem jegyezte meg véletlenül az autó rendszámát?

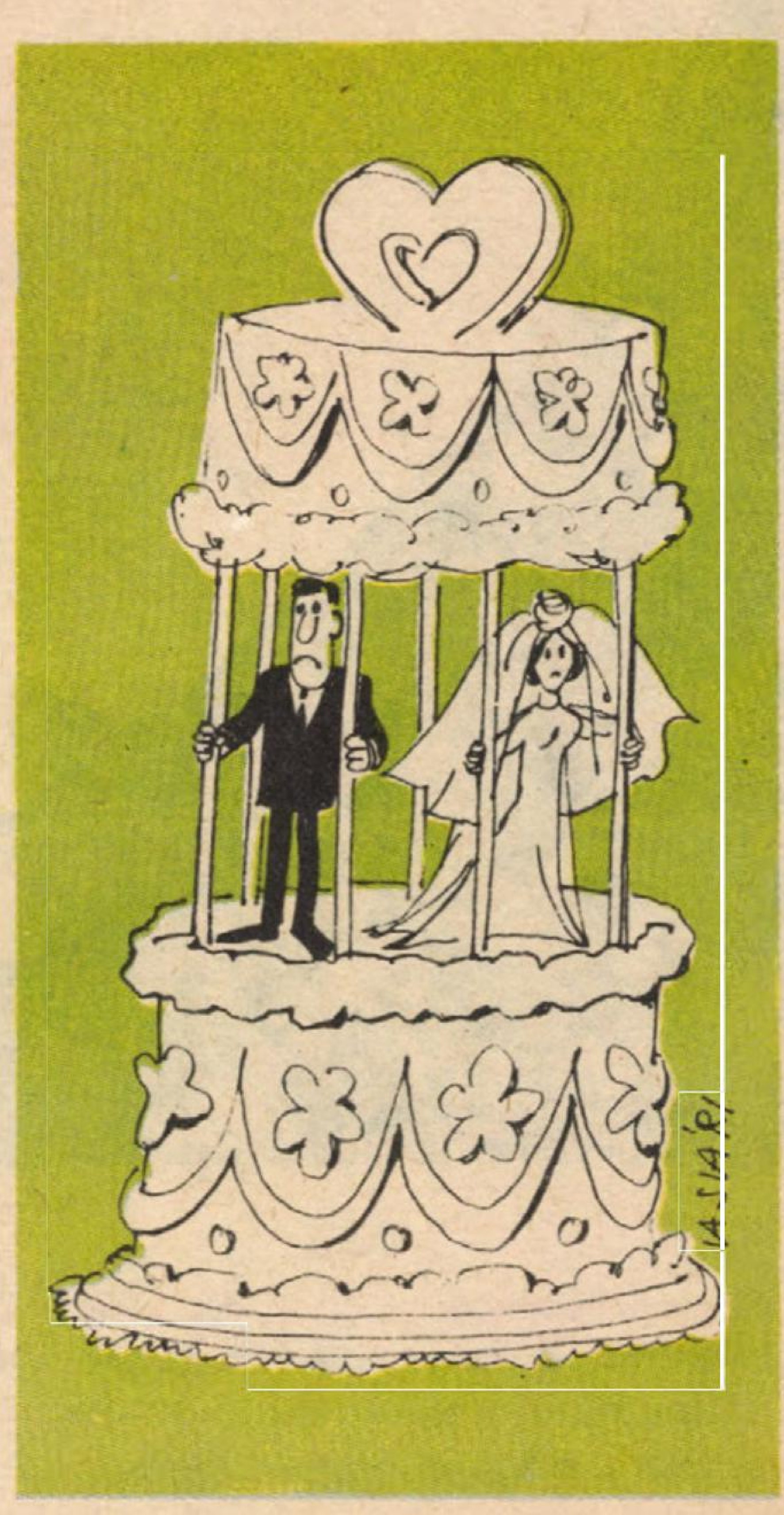
– Ó, arra nem volt időm – hangzik a válasz. – Csak azt tudom, hogy a bestia a volánnál almazöld kalapot viselt, őzbőr kesztyű volt az egyik kezén, a másikon széles arany karkötő, a világos drapp kosztümjének nerc volt a díszítése, sálgalléros megoldással...

A MEGÁLLÓBAN

– Mindig ilyen víkendházról álmodoztam!...

ESKÜVŐI TORTA

25 ÉVES A LUDAS MATYI

– Több vidámságot kérek!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2798/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre
INDEX: 25.504